

V. İ. LENİN

EMPERYALİZM
KAPİTALİZMİN EN YÜKSEK AŞAMASI

Kapitalizmin özel bir aşaması olarak emperyalizm

V. İ. Lenin

Emperyalizm, tekellerin ve mali sermayenin egemenliğinin ortaya çıktığı, sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı, dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında paylaşılmasının tamamlanmış bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir. **s.12**

TKİP programından:

Emperyalizm ve dünya devrimi süreci

Uluslararası proletarya önderliğinde zafere ulaştırılabilecek olan dünya devriminden başka hiçbir çözüm, insanlığı kapitalizmin barbarlığından, emperyalizmin baskı, sömürü ve köleliğinden, savaşların yıkım ve felaketlerinden kurtaramaz. **s.13**

Türkiye Komünist İşçi Partisi
Program
Tüzük

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 37
7 Ekim 2016 * 1 TL

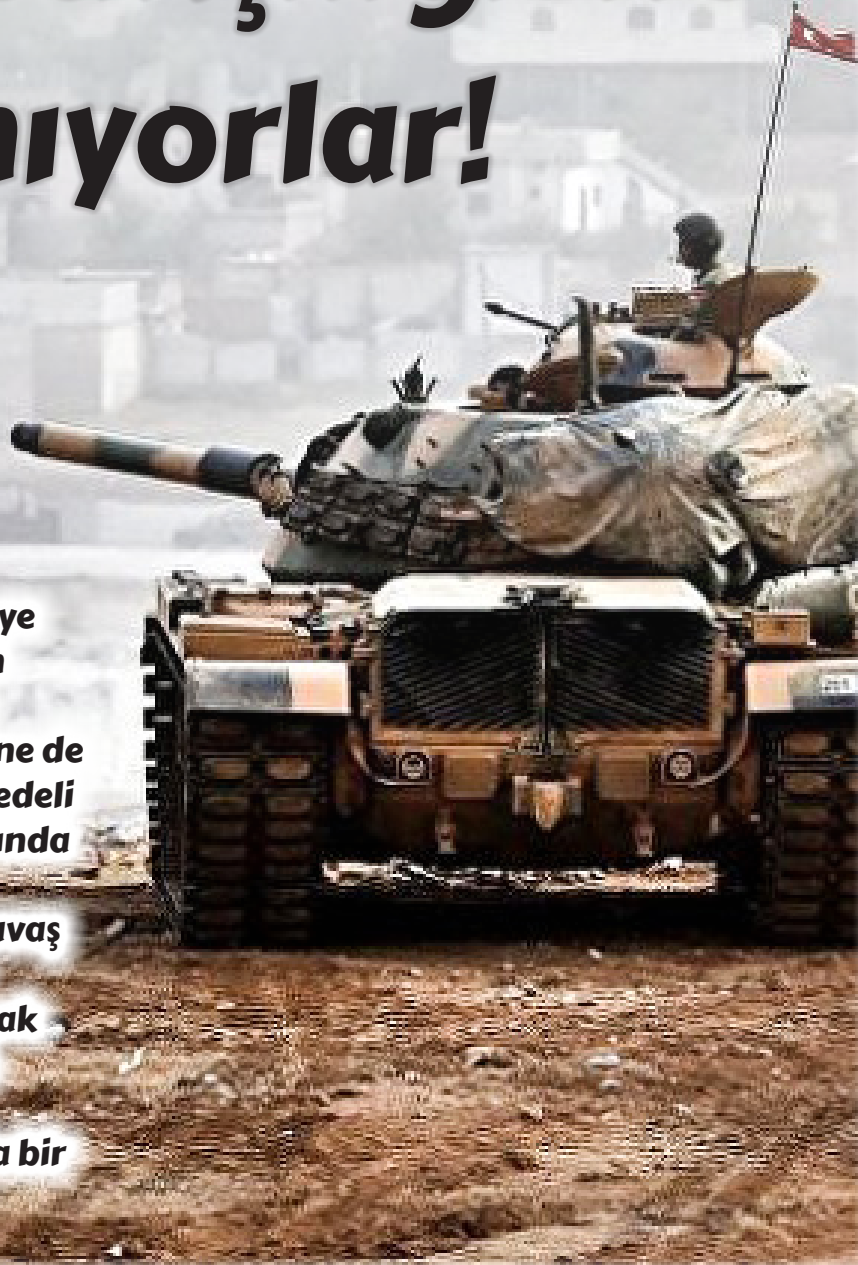
Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Emperyalist savaşın "aktif tetikçiliği"ne hazırlanıyorlar!

Savaşın felaketleri ne tezkereye onay veren düzen partilerinin şeflerini, ne kapitalistleri, ne generalleri, ne polis şeflerini ne de din tüccarlarını vuracaktır. Bedeli işçi ve emekçiler ödemek zorunda kalacaktır.

Dinci iktidarın dayattığı bu savaş yıkımını reddetmek, bu suça ortak olanlardan hesap sormak için "işçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarıyla birleşik mücadeleyi büyütme dışında bir yol bulunmuyor.

Etkin tetikçilikte durmak yok, yola devam!

Türk sermaye devleti, emperyalizmin saldırılarında tetikçilik yapmaya devam ediyor. Bu rolü gereği askeri üsler inşa etmeye başladı.

Muhafif basın neden hedefte?

Yaratılan manipülatif atmosferin etkisini bozacak, kirli işlerini açığa çıkaracak her türlü muhafif ses susturulmak istenmektedir.

15 Temmuz sonrası hapisanelerde yaşananlar

Darbe girişimi sonrasında hapisanelerdeki devrimci ve ilerici tutsaklara dönük hak gaspları, sürgünler keyfiyetle ve artarak devam ediyor.

Enternasyonalizmin maddi temeli güçleniyor

s.14

Emperyalistler arası Halep çatışmaları ve yansıması

s.17

Emperyalist savaşın “aktif tetikçiliği”ne hazırlanıyorlar

Savaşın felaketleri ne tezkereye onay veren düzen partilerinin şeflerini, ne kapitalistleri, ne generalleri, ne polis şeflerini ne de din tüccarlarını vuracaktır. Bedeli işçi ve emekçiler ödemek zorunda kalacaktır. Dinci iktidarın dayattığı bu savaş yıkımını reddetmek, bu suça ortak olanlardan hesap sormak için “işçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarıyla birleşik mücadeleyi büyütme dışında bir yol bulunmuyor.

Savaş tezkeresi ile OHAL'i peş peşe uzatan AKP iktidarı içeride süre avına, dışarıda savaş kundakçılığına devam edeceğini ilan etti. Saldırganlık ve savaş politikalarını teyit eden karara CHP-MHP ikilisinin de destek vermesi, yayılmacılık heveslerinin bir devlet politikası olduğuna işaret ediyor. Saldırgan/yayılmacı politika yeni olmamakla birlikte, Osmanlı'yı hortlatma hevesleri depreşen dinci-ırkçı iktidar döneminde daha histerik bir hal almıştır.

ABD emperyalizminin Suriye'deki savaş ateşini giderek körüklediği günlerde Ankara'daki işbirlikçilerin savaş tezkeresinin süresini 13 ay uzatmaları hayra alamet değil. ABD'nin savaşı yayma tehditleri ortalığı kaplarken “bu savaşta biz de varız” naralarının Ankara'da yükselmesi, yeni felaketlere davetiye çıkarmaktan başka bir anlam taşıyor. 1950'den beri bu uğursuz rolü oynayan gerici hükümetlerin devamı olan AKP, sermaye ve emperyalistlerin çıkarları uğruna halkların kıyımında rol alma konusunda emsallerinin en pervasızıdır.

KİM KİMİ TEHDİT EDİYOR?

Savaş tezkeresinin uzatılmasını gerekçelendiren AKP sözcüleri, amaçlarının “terör tehdidini ortadan kaldırmak” olduğu safatasına sarıldılar. IŞİD'i, PYD'yi, Suriye yönetimini aynı sepete koyup buradan “terör tehdidi” üretmek, sonra bunu saldırganlık ve savaş politikasının gerekçesi diye yutturmak, kaba riyakarlıktan başka bir anlam taşıyor. IŞİD'in yaratıcılarından olan AKP iktidarının PYD tarafından tehdit edildiği iddiasını ciddiye alan yok. Suriye yönetimi ise beş yıldan beri Türkiye başta olmak üzere ABD ile uşaklarının tehdidi altındadır. AKP ile ideolojik zemini ortak olan IŞİD'in dinci iktidarı tehdit etmesi için bir neden bulunmuyor. Cihatçı katilleri kızdıran, AKP'den aldıkları sınırsız desteğin kıs-

men azaltılması olabilir. Cerablus'un Türk devletine hediye edilmesi IŞİD-AKP işbirliğinin boyutunu gözler önüne sermiştir.

ABD'NİN İZİNDE, ABD'NİN İZİNİLE

NATO üyesi Türkiye'nin yayılmacı hevesleri emperyalist efendilerinin izinden gitmek, onların çizdiği sınırlar içinde kalmak koşullarına bağlıdır. Yani bu alçaltıcı rol “aktif taşeronluk”tan öte bir şey değildir. Son dönemde dinci iktidar şeflerinin “ABD karşıtı” söylemi, üstlendikleri bu utanç verici rolün sıkıntılarından kaynaklanıyor. Kürt halkına düşmanlıkta ölçüyü kaçırmaları, PYD'yi “koruyan” ABD ile çelişmeleri için bir neden olmayacaktır. Dolayısıyla ortada biçilen role dair bir tartışma bulunmuyor.

ABD'nin icazetiyle Cerablus'u işgal eden Türk ordusu, Pentagon'un çizdiği sınırlarda durmak zorunda kaldı. Ne de olsa izni veren sınırı da çizer... Hem Suriye hem Irak konusunda daha saldırgan bir taktik izlemeye başlayan ABD her iki cephede de Türk ordusunu tetikçi olarak kullanmak istiyor. Savaş tezkeresinin uzatılması, yayılmacı hevesleri kabarmış dinci sermaye iktidarının buna teşne olduğunu kanıtıyor. Aradaki “PYD pürüzü” çözüldüğü anda “baş tetikçi” olmanın önünde kayda değer bir engel kalmayacak. Hem PYD'yi hem Türk ordusunu aynı amaç için kullanmak isteyen ABD, tam da bunun için AKP iktidarına Türkiye Kürtlerini katletme vizesi vermiştir.

Görüldüğü üzere ortada ne “milli dava” ne “terör tehdidi” var. Yağma ve talandan pay kapmak uğruna komşu halklara karşı emperyalizmin tetikçiliğine soyunan bir iktidarın emekçilere hazırladığı tarifi mümkün olmayan yeni felaketler var.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER SALDIRGANLIK VE SAVAŞA KARŞI DİRENMEYELİDİR

Gerici savaşlar emperyalistlerle iş-

birlikçilerinin çıkarları için yapılır. Dinciliği, ırkçılığı kışkırtan egemenler işçileri, emekçileri savaş destekçisi haline getirmek için tüm kirli yöntemleri kullanırlar. Siyasal islamcı AKP'nin dinci-ırkçılığa dört elle sarılmasının bir nedeni yozlaşmış/zorba iktidarını korumaksa, diğeri de emekçileri yağma savaşının “gönüllü kurbanları” olmaya razı etmektir.

Emekçiler sermaye iktidarının icratlarının bedelini zaten ödüyorlar. İşçileri ve emekçileri hedef alan OHAL saldırısı, gündün güne ivmelendirilen süre avı, ırkçılığın/mezhepçiliğin/cinsiyetçiliğin kışkırtılması, yaygınlaşan işten atmalar, hak gaspları, iş cinayetleri, zamlar, patlayan bombalarla parçalanan bedenler ve diğer musibetler...

Bu kadarı milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamını zehir etmeye yetiyor da artıyor bile. Bununla birlikte emperyalist savaşta aktif tetikçiliğin yaratacağı felaketler bunların çok ötesinde olacaktır. Savaşın felaketleri ne tezkereye onay veren düzen partilerinin şeflerini, ne kapitalistleri, ne generalleri, ne polis şeflerini ne de din tüccarlarını vuracaktır. Bedeli işçi ve emekçiler ödemek zorunda kalacaktır.

Dinci iktidarın dayattığı bu savaş yıkımını reddetmek, bu suça ortak olanlardan hesap sormak için “işçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarıyla birleşik mücadeleyi büyütme dışında bir yol bulunmuyor.

Bunun için Kürt halkını hedef alan kirli savaşa, komşu ülke topraklarının işgaline, emperyalistler adına tetikçilik yapılmasına, sosyal yıkım saldırılarına, bir avuç kapitalist ve muhteris siyasetçinin yağmadan pay alma hevesleri uğruna ülkeyi savaş cehennemine sürüklemesine karşı mücadelenin hem çalışma hem yaşam alanlarında büyütülmesi için seferber olunmalıdır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/37 * 7 Ekim 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Etkin tetikçilikte durmak yok, yola devam!

Türk sermaye devleti, emperyalizmin emekçi halklara yönelik saldırılarında tetikçilik yapmaya devam ediyor. Bu rolü gereği Ortadoğu ve Afrika ülkelerine askeri üsler inşa etmeye başladı. Somali ile yaptığı ve Birleşmiş Milletler (BM) tarafından onaylanan 'Savunma Sanayii İşbirliği Anlaşması' çerçevesinde ilk askeri üssünü Somali'de kurdu. "Askeri Eğitim Üssü" olarak faaliyet gösterecek kampta, Somalili askerler eğitilecek. Kısa bir süre içinde faaliyete geçecek olan üste, anlaşma kapsamında 10 bin 500 Somalili asker eğitim görecektir ve 200 kadar Türk askeri eğitmen olarak görev alacak. Ayrıca askeri üssün güvenliğinin sağlanması için de Türkiye'den askerler gönderilecek. Türkiye'nin askeri üs kuracağı bir diğer ülke ise Katar olacak.

Türkiye'nin bu girişimlerinin iç kamuoyuna yansımaları "savunma sanayi alanında dışarıya açılım yapmak" olarak ifade ediliyor. Türkiye, iç politikada özellikle öne çıkardığı "milli" vurgusunu silahlanma alanında da yapmakta, bu alanda kimi adımlar atmaktadır. Suriye'de "Fırat Kalkanı" operasyonunda ilk milli silahı olarak kullanılan, adını Erdoğan'ın damadı ABD eğitimi Selçuk Bayraktar'dan alan İnsansız Hava Aracı (İHA) ve ALTOY Savunma Sanayii ve Havacılık'ın üretimi Puma İHA'ların reklamı çokça yapıldı. ALTOY Havacılık'ın % 49'unun Amerika'nın ünlü İHA üreticisi AeroVironment ortaklığıyla kurulduğunu da geçerken belirtelim.

Bilindiği gibi AKP tabanında özellikle Erdoğan tarafından 2023 hedefleri arasında "milli tank, milli uçak, milli gemi ve milli uydu projeleri" öne çıkarılmaktadır. Savunma sanayiinin "Türklüğü" öne çıkarılarak okşanan "milli" duygularla, uluslararası silah tekelleri ile girilen kirlili ilişkiler gizlenmektedir. Türkiye'nin "milli" soslu savaş yatırımlarının, emperyalistlerle olan bağımlılık ilişkilerinin gerektirdiği görevlerin içinde bir karşılığı/yeri vardır. Özellikle ABD emperyalizmi ile girilen ve kılıfı "stratejik ortaklık" olan bu

kirli ilişkiler gereği Türkiye gerek Ortadoğu'da gerekse Afrika'da "açılımlar" yapabilmektedir.

TÜRKİYE'NİN SOMALİ AÇILIMI

Somali de dahil olmak üzere Afrika, geçmişten bu yana emperyalistler için gerek zengin yer altı kaynakları gerekse coğrafi konumu nedeniyle sömürge olarak kullanılmış; sömürgeci politikalar kıta halkının kısıtlarla, savaşlarla kırılmasına yol açmıştır. Günümüzde de kıtaya yönelik bu yönlü emperyal amaçlar devam etmektedir. ABD bütçesinden Afrika'daki askeri plan ve operasyonlara ciddi paylar ayrılmaktadır. Afrika kıtasındaki 20 ülkede toplam bin 700 Amerikan askerinin görev yaptığı belirtilmektedir. ABD emperyalizminin Afrika kıtasına yönelik kirlili planlarında Somali de önemli bir yer tutmaktadır. Aden üzerinden Kızıldeniz'i ve Süveyş Kanalı'nı, Hint Okyanusu'nu ve Afrika'yı kontrol edebilen Somali iştah kabartmaya devam etmektedir.

Bilindiği gibi emperyalistlerin işgal kılıfları dönemselsel olarak değişebilmektedir. Bu kimi zaman "insani yardım" kimi zaman "demokrasi" götürmek adına yapılır. Gerçekte ABD eliyle körüklenen istikrarsızlıklar ve iç karışıklıklar bahanesiyle 1992'de Birleşmiş Milletler tarafından Somali'de askeri üs kurulmuştu. So-

mali'ye asker gönderen ülkeler arasında Türkiye de vardı. 2008'de ise artan koranlık bahanesiyle NATO adıyla ülkeye girildi. Türkiye burada da aktif rol almıştı. Bu askeri girişimler ve emperyal hesaplar "insani yardımlar" adı altında dünya kamuoyuna yutturulmaya çalışıldı. Oysa ki geçmişten bugüne bu askeri operasyon ve kirlili hesaplar halkı açlıkla, kıtlıkla yüz yüze bırakmıştır. Kuşkusuz emperyalistlerin hiçbir zaman Somali'ye insani yardım gibi bir derdi olmadı. Asıl dert bir bahaneyle ülkeye girmekti.

Türkiye'nin bugünkü Somali adımının çerçevesi 2010'da İstanbul'da gerçekleşen BM Somali Konferansı'nda çizilmiştir. Erdoğan'ın da katıldığı bu konferansta özetle; Somali'nin "istikrara" kavuşması için öneri ve önlemler karara bağlanmıştı. Güvenlik gücünden, güçlerinin eğitimi, donanımı ve maaşlarının ödenmesi için gereken yardıma kadar "Somali'nin yeniden inşası ve kalkınması" için kararlar alındı. Burada o dönemde ABD'nin "ılımlı İslam" projesi gereği, Ortadoğu ve Afrika'ya model ülke ve yönetimler önerme ihtiyacı ile Türkiye'ye AKP vesilesiyle biçilen misyon arasındaki bağa dikkat çekmekte fayda vardır. Bu çerçevede Somali'ye uzanan emperyalizmin, dindış bir ülkenin elini kullanması daha tercih edilir bir durum olmuştur.

Gelinen yerde "ılımlı İslam" projesinin tutmadığı, Türkiye'nin modelliğinin ise bir fiyasko olduğu ayan beyan ortada olsa da Türk sermaye devleti emperyalizmin tetikçisi olmaya hevesle devam etmektedir. Efendileri adına yolu açacak olması dışında kendisinin de nemalanacağı böylesi bir rol için hevesli olması doğaldır. Hatırlanırsa, aç ve yoksul Somali'ye elini uzatan Türkiye'nin prestijinin artacağını ummak, kendine yeni pazarlar açabilmek, yatırım alanları bulmak sermayeyi de heyecanlandırmıştı. O zamanlarda Somali'ye yapılan ziyaretlere TÜSİAD üyesi patronlar da katılmaktaydı. Devamında Erdoğan'ın yoğun demagogik çalışmalarıyla şova dönüşen 'insani' yardımlar, o vakit düşman olmayan Gülen cemaatinin açtığı okullarının reklamı, toplu konut projeleri vb. örnekler öne çıkarılmıştı.

Ancak hesap hep düz işlememektedir. Somali'de El Kaide bağlantılı Eş Şebab saldırıları, çatışmalar, devletin her yönüyle zayıflığı emperyalistlerin ve Türkiye gibi taşeronların da işini zorlaştırmaktadır. Şöyle ki; bu saldırılar nedeniyle Somali'de yaklaşık 80 milyon hektarlık tarım alanının işlenemediğinden, doğal kaynaklar için 'yatırım' yapılamadığından bahsedilmektedir. İşte askeri üslerin işlevi ve ihtiyacı buralarda ortaya çıkmaktadır. Türkiye'nin Afrika açılımının etkin tetikçilikten başka bir adı yoktur.

Tüm bunlar olur, Somali emperyalistlerin seyir defterinde yer almaya devam ederken, kalkınması için konferanslar düzenlenirken, Türk savunma sanayiinde açılım yapmakla ve askeri üs açmakla övünülürken, Somali halkı açlıkla ve susuzlukla boğuşmaya, çatışmalarda ölmeye devam etmektedir.

Emperyalist koalisyon komutanı: Irak'taki TSK izinsiz

Musul'da "İŞİD'e yönelik operasyon" adı altında saldırı hazırlıkları yapan emperyalistler ve işbirlikçileri arasında, yayımlı heveslerinin doğal bir sonucu olarak çekişmeler su yüzüne çıkarken sözde "İŞİD karşıtı" emperyalist koalisyonun Irak'taki sözcüsü Yarbay John

Dorrian açıklama yaptı.

Görünürdeki tartışma konularının başında gelen Musul'da TSK güçlerinin konuşlandırılması konusunda konuşan Dorrian, bu birliklerin koalisyon kapsamında burada bulunmadığını, "izinsiz ve illegal" olduğunu söyledi. Dorrian

şöyle konuştu:

"Irak topraklarında bulunan Türk ordusu Irak hükümeti tarafından resmi izinle gelmemiştir ve illegaldir. Bilindiği üzere Uluslararası Koalisyon gücü içinde, bazı ülkeler Irak hükümetinin izniyle burada bulunmaktadır.

Muhalif basın neden hedefte?

Darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL'den güç alan dinci iktidar, yalnızca çünkü yol arkadaşı cemaate yönelik olarak değil, tüm muhalif güçlere yönelik saldırılarını ardı ardına hayata geçiriyor. Her türlü demokratik hak ve özgürlüğün askıya alındığı bu dönemde, muhalif basın da saldırıların ilk hedefleri arasında.

Suruç Katliamı'nın ardından kirli savaşın dozunun yükseltilmesiyle birlikte basına yönelik saldırılar artmış; sansür, engelleme, basın çalışanlarının gözaltına alınması vb. saldırılar hayata geçirilmişti. 15 Temmuz'un ardından saldırıların boyutu gazete bürolarının basılması, kapatma, yayın durdurmaya vardı, hedef skalası genişletildi. Geline yerde, yazılı basın ve internet basınının yanı sıra, ilerici-muhalif radyo ve televizyon kanalları da dinci iktidarın saldırılarıyla karşılaştı.

BURJUVAZİNİN MEDYA GÜCÜ

Sermaye düzeninde egemen gücün muhalif basına yönelik saldırılarının kendi içinde bir mantığı var kuşkusuz. İktidar gücünü elinde bulunduran sınıf, toplumsal bilinci dumura uğratmak, işçi ve emekçileri manipülasyonlarla aldatmak, bu sayede sınıfsal çelişkilerin ve her türden kirli icraatının üzerini örtmek istemektedir. Burjuvazinin egemen sınıf olduğu bir düzende, en bilindik ifadeyle, toplumu uyutmanın işlevsel yöntemlerinden biri budur. Elbette ki bu yöntemin en etkili aracı da medyadır.

Tam da bu önemi ve işlevinden dolayı, geçmişten bugüne burjuvazi medyaya özel bir önem vermiş, bugünkü haliyle medya gücünü muazzam boyutlara ulaştırmıştır. Gazeteler, televizyon kanalları, radyolar, internet siteleri ve bu alandaki tüm araçları, burjuvazinin toplumsal denetimi elinde tutması için çalışmakta; tüm işleyişlerini emekçi kitleleri manipüle etme ve düzene yedekleme üzerine kurmaktadırlar. Bu ülkede on yıllardır yayın yapan ve burjuvazinin sesi olan ana akım medyadan, AKP dönemiyle birlikte palazlanan gerici-yandaş medyaya kadar tüm düzen medyası bu amaca hizmet

etmektedir. Hepsi sermaye düzeninin bekasını korumak, burjuvazinin ve hükümetlerin kirli işlerinin üzerini örtmek konusunda bir örtü görevi görmektedir.

Tümü de aynı zamanda bir sermaye gücüne sahip olan düzen medyasının bu "olağan" tutumu, işçi ve emekçiler nezdinde bir karşılık da bulmaktadır. Henüz kendisi için sınıf olma bilincine kavuşamayan emekçi kitleler, medyanın manipülasyonu nedeniyle ters yönlü bir politizasyon yaşamakta, burjuvazinin her türlü gericiliğinin etkisi altına girmektedir.

YANDAŞ BASIN: YALAN MAKİNESİ

Burada gerici-yandaş basının duruma ilişkin özel bir vurgu yapmak gerekmektedir. Zira gerici basında riyakârlığın, demagojinin ve açık yalanın sınırı yoktur.

Dinci gericilik, bugün için kitlesini oluşturan emekçileri kendi çizgisinde kemikleştirmek istemekte; koşulsuz, tam biat etmesini sağlamaya çalışmaktadır. Bu hedef doğrultusunda en aşağılık yalanları atmakta, türlü düzenbazlıklar yapmakta bir beis görmemektedir.

İşte gerici-yandaş medya da yayın çizgisinde dinci gericiliğin bu politikasını

eksen almaktadır. Adlarını anarak sayfalarımızı kirletmek istemeyeceğimiz gerici-yandaş medyanın yalanlarının sınırı, okur kitlesini, demek oluyor ki dinci gericiliğin kitle gücünü oluşturan emekçileri kandırabildiği kadardır. Açık bir yalanı dile getirir ve okur kitlesini buna inandırmaya çalışır. Bu çarkta, Hitler'in "ünlü" propaganda bakanı Goebbels'in yalan ve inandırıcılık ilişkisi tezi işler.

Haziran Direnişi'nde popüler hale gelen 'Kabataş yalanı' bunun açık bir örneğidir. Gerici-yandaş basının sayfalarında her gün buna benzer bir dizi yazı ve haber bulunmaktadır. Kullandıkları üslup da aynı çerçevede saldırgan ve karalayıcıdır.

SALDIRININ ASIL GEREKÇESİ

Yaratılan bu atmosfer içinde, sis bulutları ilerici-muhalif basın tarafından aralanmaktadır. Burjuvazinin ve dinci-gerici AKP hükümetinin karanlık yüzü, ilerici basın tarafından gün yüzüne çıkarılmakta, topluma anlatılmaktadır.

Burjuva liberal muhalefet ekseninde yayın yapan basın, sis perdesini aralarken sınıf çelişkilerini gün yüzüne çıkarmamaya özen gösterir. Bu hassasiyeti koruyarak, dinci-gerici iktidarın yalanlarını

ve kirli icraatlarını teşhir etmeye çalışır. Fakat amacı emekçi kitlelerin ilerici politizasyonunu sağlamak değil, dinci-gerici iktidar karşısında temsil ettiği burjuva kliğin çıkarlarını korumaktır.

Sol hareket içindeki politik platformları temsil eden basın-yayın organları ise dinci-gericiliğe karşı ilerici bir mahiyet taşımaktadır. Her ne kadar reformizmin etkisi yayılsa da, ilerici basının emekçilerle buluşabilmesi, toplumsal mücadelenin gücü ve kazanımlarıyla ilgilidir. Burjuvazinin sınıf iktidarında her türlü demokratik hak ve özgürlük olduğu gibi, basın özgürlüğü de dışı dış verilen toplumsal mücadelelerle kazanılmıştır.

İşte bugünkü iktidar gücünün ilerici-muhalif medyaya saldırmasının gerisinde bu politik nedenler vardır. Ana akım medya ve dinci-gerici medya aracılığıyla yaratılan manipülatif atmosferin etkisini bozacak, kirli işlerini açığa çıkaracak her türlü muhalif ses susturulmak istenmektedir.

İLERİCİ BASIN SAHİPLENİLMELİ

Dinci-gerici iktidarın ilerici basına yönelik saldırıları karşısında bir direnme kapasitesi ortaya konuyor. Saldırının hedefi olan ilerici yayınlar çalışmalarını sürdürmek ve hedef kitlelerine ulaşmak için çaba harcıyor. Saldırı arttıkça, basın alanında dayanışma da artıyor.

Fakat basına yönelik böylesi kapsamlı saldırılar, yalnızca basın çalışanlarının çaba ve inisiyatifiyle püskürtülemez. Saldırıya karşı koyuşun en etkili yolu, işçi ve emekçilerin ilerici basını sahiplenmesidir.

İMC TV'nin ekipmanları TRT'ye

Sermaye devleti kapattığı kanalların ekipmanlarını da kendi güdümündeki "devlet kanalı" TRT'ye devrediyor.

OHAL kapsamında kapatılan ilerici basın/yayın organlarından İMC TV, Hayatın Sesi, TV10 ve Özgür Radyo'ya 4

Ekim'de polis baskını yapılmıştı. Televizyon kanallarının binalarında rejî odaları mühürlenirken polis ve maliye ekipleri tarafından işlemler yürütülmüştü.

Ertesi gün de İMC TV'nin binasına devletin güdümündeki TRT kurumun-

dan gelen 3 kişi maliye ekipleriyle birlikte malzemelerin sayımını yaparak TRT'ye devir işlemlerini başlattı. Devir işleminin tamamlanmasının ardından rejî ve sistem odalarının tekrar mühürleneceği kaydedildi.

Basına “terör” baskısı

Sermaye devletinin basın özgürlüğüne dönük saldırıları aralıksız sürüyor. 12 TV ve 11 radyo kanalının kapatılmasının ardından şimdi de çalışanı Terörle Mücadele Kanunu (TMK) kapsamında yargılanan gazete, çalışanını işten çıkarmazsa reklam yayınlama hakkı elinden alınacak.

Bu uygulama ile bir yandan muhalif basın tam anlamıyla susturulmaya ve hizaya çekilmeye çalışılırken diğer yandan da muhalif kalemler hiçbir gazetede çalışamaz duruma getirilmek isteniyor.

Resmi Gazete’de yayınlanan yönetmelikte de “terör” demagojisi yapılırken yeni uygulamayla ilgili şunlar ifade edildi:

“Devletin ve milletin bölünmez bütünlüğü için tehdit oluşturan süreli yayınlar, resmi ilan ve reklam yayınlama hakkı açısından değerlendirilecek. ‘Anayasal düzene ve bu düzenin işleyişine karşı suçlar’ veya ‘Terörle Mücadele Kanunu’na muhalefet’ iddiasıyla imtiyaz sahibi gerçek veya tüzel kişi temsilcileri, ortakların çoğunluğu ya da varsa tüzel kişi temsilcisi hakkında ceza davası açılan süreli yayınların resmi ilan ve reklam yayınlama hakkı, dava sonuçlanıncaya kadar durdurulacak. Asgari fikir işçileri kadrosunda yer alanlardan bir ya da birkaçı hakkında da benzer bir dava açıldığında, söz konusu çalışanlar 5 gün içerisinde bu kadrodan çıkarılacak, karara uymayan gazetenin resmi ilan ve reklam yayınlama hakkı durdurulacak.”

TGS: HALKIN HABER ALMA HAKKI HEDEFTEN

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) ise yönetmeliğin iptal edilmesi gerektiğini belirterek şu açıklamayı yaptı:

“Basın özgürlüğünün bu kadar ayaklar altına alındığı, yazan, laf söyleyen neredeyse her gazeteci hakkında davaların açıldığı bir dönemde böyle bir değişikliğin yapılmasıyla ne hedeflendiği çok açıktır. Birçok muhalif medya

kurumunu OHAL KHK’leriyle kapatarak halkın haber alma hakkını gasp eden AKP hükümeti, bu yönetmelik değişikliğiyle kapatılmayan kurumları da ekonomik olarak yıpratarak tüm farklı sesleri susturma amacını taşımaktadır. Bu değişikliğin temelinde iktidara muhalif olan her gazetenin resmi ilan hakkının gasp edilerek yandaşa aktarılması yatmaktadır. Devletin kaynaklarının tek bir kesime aktarılması medyayı güçlendirmeyecek, basın özgürlüğünü tamamen ortadan kaldıracaktır.”

Bakanlar Kurulu OHAL’i 3 ay uzattı

Darbe girişimini “Allah’ın bir lütfu” olarak değerlendiren ve aldığı OHAL kararıyla baskı ve saldırılarını tırmandıran dinci-gerici iktidar Bakanlar Kurulu’nda aldığı kararla OHAL’i 3 ay daha uzattı.

3 Ekim günü kaçak sarayda düzenlenen Bakanlar Kurulu toplantısının ardından açıklama yapan Numan Kurtulmuş, Bakanlar Kurulu’nun 19 Ekim günü gece yarısı 01:00’den itibaren OHAL’in yenilenmesi kararını aldığını açıkladı.

Bakanlar Kurulu’nda “Fırat Kalkanı” saldırısının da ele alındığını belirten Kur-

tulmuş, yine IŞİD’in temizlenmesi demagojisine sarılarak bölgedeki saldırıların devam edeceğini açıklayarak Kürt hareketinin kazanımlarına yönelik saldırılarının da devam edeceği sinyali verdi. Kurtulmuş, Musul ve Rakka’da yapılacaklara ilişkin ise “Musul ve Rakka operasyonu yapılacaksa şehirler bir başka terör örgütüne peşkeş çekilmemeli. PYD’nin Musul ve Rakka’da operasyonların esas unsurlarından biri olarak görülmesi kabul edilemez” dedi.

PYD’nin Fırat’ın doğusuna çekilme-

sini istediklerini dile getiren Kurtulmuş, belediyelere yönelik kayyım atamalarına da değinerek bu alandaki saldırılarını tırmandıracaklarını dile getirdi.

Kurtulmuş, bu konuda ise “30 belediyede görevden alma oldu, terör bağı ortaya çıkan başka belediyelerde de benzeri kararlar verilebilir” dedi.

Kurtulmuş ayrıca meclisteki dört partinin katılımıyla Kanun Hükmünde Kararnameler Komisyonu kurulduğunu belirtti.

Hayatın Sesi, TV10, İMC TV ve Özgür Radyo’ya polis baskını

Sermaye devletinin ilerici basına yönelik OHAL saldırıları çerçevesinde kapattığı Hayatın Sesi, TV10 ve İMC televizyon kanalları ile Özgür Radyo’ya 4 Ekim öğle saatlerinde polis baskın düzenledi. Hayatın Sesi’nin Kocamustafapaşa’da bulunan binasına RTÜK yetkilileri ve polis girerek binayı mühürledi. Hayatın Sesi ile dayanışma için gelen kitle de polisi protesto etti. Polis binadan ayrılırken “Hayatın Sesi susturulamaz!” sloganları atıldı.

İMC TV internet üzerinden canlı yayın yaptığı sırada baskın yapan polis canlı yayını durdurdu. İnternet yayınının kesilmesi sonrasında da Periscope üzerinden bir süre daha yayın devam ederken polisin telefonların kapatılması dayatmasının ardından yayın tamamen karartıldı. Polis baskınında internet yayını kesildiği sıralarda stüdyoda bulunan İMC TV çalışanları polisi protesto ederek “Özgür basın susturulamaz!”, “Susma haykır, özgür basın haklı!” sloganlarını attı.

Özgür Radyo’ya da polis baskın düzenlerken polise kapı açılmayarak bir süre direniş gösterildi. Ardından binanın bulunduğu sokağı kapatıp kapıyı kırarak binaya zorla giren polis çalışanlar ve ziyaretçilerden oluşan 19 kişiyi işkenceyle gözaltına alarak İstanbul Emniyet Müdürlüğü’ne götürdü.

Polisin baskın yaptığı sırada internetten görüntüler yayınlanırken, polis içeri girip terör estirerek görüntü alanlara saldırdı. Görüntülerde son olarak içerideki çalışanlara yönelik polis “gözaltı yapın” talimatı verirken çalışanlar da “Özgür basın susturulamaz!” sloganıyla karşılık verdi.

TV10’un da Esenyurt’taki binası polis tarafından basılarak kapatıldı.

15 Temmuz sonrası hapishanelerde yaşananlar

15 Temmuz darbe girişimi, sermaye devleti tarafından sözde "darbeyi püs-kürtme" hamleleri ile baskıcı, gerici, faşist uygulamaları yoğunlaştırmanın fırsatına dönüştürüldü. Darbe girişimi sonrasında hapishanelerdeki devrimci ve ilerici tutsaklara dönük tutumlar, hak gaspları, sürgünler keyfiyetle ve artarak devam ediyor. İlk olarak sürgünlerle başlayan uygulamalar, iletişim yasağı, kitap sınırlaması, görüş yasağı, tek kişilik hücre, süngerli oda, fiziki ve psikolojik şiddet biçimleri ile ilerliyor.

Sermaye devleti hapishanelerde devrimci ve ilerici tutsaklara karşı her dönem saldırgan, işkenceci, tacizkâr ve keyfi uygulamalarla bir baskı ve sindirme politikası izlemiştir. Yaklaşık üç aylık dönem içerisinde de yoğunlaşmış bir saldırı politikası ile karşı karşıyayız. OHAL'in üç ay daha uzatılmasının karara bağlanması ile birlikte hapishanelerde yaşananların katmerlenerek devam edeceğinin görülmesi zor değil.

SÜRGÜN SEVKLER VE SONRASI

15 Temmuz sonrasında hapishanelerde yeterli yer olmadığı gerekçesi ile sürgün sevklerle devrimci ve ilerici tutsaklar ailelerinden, görüşçülerinden uzak yerlerdeki hapishanelere yerleştirildiler. Sürgün sevkle zorla götürülen tutsaklara her türlü şiddet uygulandı. Sevkten sonra tutsaklarla görüşen aileler, tutsaklarda yoğun darp izleri olduğunu ifade ettiler.

Görüşler ve haber alma hakkı resmen veya fiilen engelleniyor: Yol uzunluğundan, sağlık problemlerinden, ekonomik nedenlerden kaynaklı yeni hapishanelere ailelerin, görüşçülerin ziyarete gitmesinde aksamalar, periyodunda uzun aralıklar oluşabiliyor. Böylelikle devlet fiilen görüşleri engellemiş oluyor. OHAL sonrası KHK ile açık görüşün iki ayda bire çıkartılması da açık görüş hakkının gasp edilmesine neden oldu. Sürekli ağır tahrik ve darp ile karşı karşıya kalan tutsaklar, bunlara boyun eğmedikleri için görüş ve iletişim yasaklarıyla

karşı karşıya kalıyorlar. Kadın tutsakların yoğun olarak kaldığı Silivri ve Şakran hapishanelerinde baskı ve yasak tırmanmış durumda. Silivri Hapishanesi'nde gazete, dergi, televizyon, kitap ve radyo yasaklanmış bir şekilde kalan Zana Kaya ve İnan Kızılkaya tecrit altında. Getirilen kitaplar alınmadığı gibi hapishane kütüphanesinden istenilen kitaplar da verilmiyor.

Koğuşlarda yaşam koşulları: Yeterli yer olmadığı gerekçesiyle sürgün sevklerin yapılması hapishanelerde "daha normal koşullarda" kalınmasını sağladı mı? Elbette hayır. Tutsaklar hala hapishane kapasitesinden fazla sayıda kalıyorlar. Örneğin 3 kişilik hücrelerde 6-8 tutsak; 14 kişilik 7 hücrede toplamda 29 ila 34 arası tutsak kalıyor. Kapasitenin üstünde kalınan hücrelerde uyuma en büyük problem olarak yaşanabiliyor. Tutsaklar yeterli sayıda yatak olmadığından, nöbetleşe veya yerlerde, beton üstünde yatmak zorunda kalıyorlar. Beslenme ve hijyen koşulları da yaşanan başka bir

sorun alanı. Şakran Hapishanesi'nde koğuş yakma eyleminin ardından biri hasta olan 9 tutsak günlerce yanık koğuşta tutuldu, ardından tek kişilik tecrit hücrelerine alındılar.

Özel eşyalara el konuluyor: Zorla sürgün edilen tutsakların eşyaları birçok hapishanede uzun süre teslim edilmedi. Tekirdağ Hapishanesi'nde haftalar sonra kıyafetler teslim edilmeye başlandı. Sincan Hapishanesi'nden getirilen tutsaklar içinde hala eşyalarının (kıyafet, mektup, kitap vb.) tamamını alamayanların sayısı oldukça fazla. Eşyaların fazla olduğu gerekçe gösterilerek yeni kıyafetlere gardiyanlar tarafından el konuldu.

Kırıkkale'den Balıkesir'e getirilen tutsaklardan 600 TL'ye varan koli parası istendi. Sağlıksız koşullar ve hak gaspları ile karşı karşıya kalan tutsaklar ve görüşçüleri onur kırıcı ve tacizkâr tutumlar ile de karşı karşıya kalıyorlar.

Onur kırıcı davranışlar tırmanıyor: Adalet Bakanlığının, hapishane yönetiminin aldığı kararların yanı sıra gardiyan-

ların keyfi davranışlarının da önü açılmış durumda. Kırıkkale 1 No'lu F Tipi, Şakran ve Ödemiş hapishanelerinde görüşçülere çıplak arama dayatmasında bulundu. Silivri Hapishanesi'nde koğuşta, banyoda, havalandırmada tutsaklar sürekli kameralarla izleniyor. Hastaneye, hatta doktorun karşısına bile kelepçe ile çıkartma dayatılıyor. Elleri kelepçeli bir şekilde hastaneye götürülen Aslı Erdoğan, iki kere muayene yapılmadan geri getirildi.

İÇERİDE VE DIŞARIDA KAZANMAK İÇİN HÜCRELERİ AŞALIM!

Yukarıdaki örnekler 15 Temmuz sonrası hapishanelerde yaşananların küçük bir kesiti. Ne zaman faşist uygulamalar yoğunlaşsa devletin hapishanelere dönük saldırganlığı tırmanır. Mücadelenin her yerde olduğunu bilen sermaye devleti, tutsakların devrimci iradeyi hapishanelerde de kuşandıklarını çok iyi bilir. Tam da bundan dolayı hapishaneler ilk saldırı mevzileridir. OHAL sürecinde de bu anlayışın pervasızlaşan saldırganlığını görüyoruz.

Dört duvarın içerisinde veya dışarısında faşist uygulamalarla karşı karşıyayız. Faşist uygulamaların, baskının, şiddetin püs-kürtülebilmesi için; kazanmak için duvarları aşmasını bilmeliyiz. Hapishanelerde yaşanan sorunları dışarıya taşıyan, her türlü dayanışma ile tecridi kıran ve içerisi ile dışarısını bütünleştiren bir mücadeleyi büyütmeli ve yaygınlaştırmalıyız.

Tekirdağ F Tipi'nde Ulucanlar anması

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde 26 Eylül günü saat 21.00'da devrimci tutsaklar Ulucanlar'da ölümsüzleşen 10 yiğit devrimciyi andı, direnişi selamladı.

TKİP, DHKP-C, KDÖ, TKEP/L ve TKP/ML'nin örgütlediği anma Ulucanlar'da

katledilen 10 yiğit devrimci şahsında saygı duruşu ile başladı. Ardından Ulucanlar'da devletin gerçekleştirdiği katliam ve bunun karşısında yükseltile direniş bayrağını ve siper yoldaşlığını anlatan bir konuşma gerçekleştirildi.

"Zafere Dair" ve "Biz Kazanacağız"

şiipleri okundu. Hep birlikte okunan marşlarla anma programı sona erdi.

Eylem boyunca "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları sıklıkla atıldı.

Silivri Hapishanesi'nde OHAL keyfiyeti

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu, Silivri Hapishanesi'nde yaptığı gözlemleri raporlaştırarak paylaştı. 4 Ekim günü İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan basın toplantısı ile duyurulan raporda öne çıkan ihlaller şu şekilde:

SIYASİ TUTSAKLARA "SORUŞTURMA CEZALARI"

Silivri 2 No'lu Hapishanesi'ndeki siyasi tutsaklara ilişkin soruşturma saldırısı uygulanarak hayata geçirilen çeşitli baskılar şu ifadelerle aktarıldı: *"Siyasi tutsak Müslüm Cevahir Vurucu 18 Mayıs, Ulucanlar anmaları ve 1 Mayıs gibi eylemlere katıldığından dolayı 28 Nisan'da tutuklandı. Hapishaneye getirildiğinde çıplak aramayı kabul etmediği için darp edilmiş ve 2 ay görüş yasağı verilmiş. Ayağında platin olan annesi de ziyaret çıkışı çıplak olarak aranmak istenmiş. Avukat görüşlerinde de çıplak arama dayatılırken kabul etmeyince darp edilmiş, slogan atan arkadaşlarına da 1 ay iletişim cezası verilmiş. Sohbet hakkını 4 ay içerisinde bir kez kullanabilmiş, ayakkabı aramasına itiraz ettiği için sohbet hakkı elinden alınmış. 22 Temmuz'daki arama sırasında duvardaki İbrahim Kaypakkaya posterini almak isteyen gardiyanlar tarafından Ali Yetgin darp edilip kelepçelenerek süngerli odaya kapatılmış."*

Tecrit veya cezalı hücreleri olarak tabir edilen yerde mutfak olmadığı, bulaşıklar için tualeti kullanmak gerektiği belirtilen raporda revire çıkmak isteyen

tutsakların dilekçelerine yanıt verilmediği, mektupların geç gönderilip alındığı, OHAL'le birlikte siyasi tutsakların spor hakkının gasp edildiği de eklendi.

Ek olarak Silivri Hapishanesi'nde arkadaş görüşünün, *BirGün* ve *Evensel* gazetesinin yasak olduğu, yemeklerin kötü olduğu, açık görüşün 2 ayda bir yaptırıldığı ve 2017 Haziran'ına kadar bayram görüşü yaptırılmayacağı da raporda yer aldı.

HASTA TUTSAĞIN RAPORU KAYBEDİLDİ

Silivri 5 No'lu Hapishanesi'nde Aziz Bayın'ın şizofreni hastası olduğu için hapishanede kalamayacağına dair raporunun ise Diyarbakır Terörle Mücadele

Şubesi tarafından kaybedildiğine dikkat çekildi. Buna ek olarak, İstanbul Adli Tıp Kurumu'nun (ATK) ise "hapishanede kalabilir" raporu verdiği belirtildi.

Yine aynı hapishanede İHD'li avukatların görüştüğü Cesim Yıldırım'ın, içeride 30'a yakın ağır hasta tutuklunun tedavilerinin engellendiğini söylediği aktarıldı.

KEYFİ YAYIN KISITLAMALARI

Silivri 6 No'lu Hapishanesi'nde ise keyfi yasakların hayata geçirildiğine değinildi. *Evensel* ve *BirGün* gazetelerinin alınmadığı; devrimci-sosyalist yayınların da 10 sayı biriktirilip, kimisinin "kurum güvenliğini tehlikeye atıyor" denerek verilmediği, kalanların toplu olarak verildiği belirtildi. Yayın hakkının gasp edil-

mesine karşı Ali Haydar Keleş isimli tutsak tarafından infaz hakimliğine dilekçe yazıldığı ancak taleplerinin reddedildiği ifade edildi. Burada da sohbet hakkının kullanılmadığı, 15 Temmuz'dan sonra bir süreliğine spor hakkının gasp edildiği, üç buçuk aydır neversim verilmediği, dışarıdan neversim ve müzik aleti kabul edilmediği raporda yer aldı.

Uğur Tuncer isimli tutsağın hapishane içindeki hastaneye sevk edildiğinde gardiyan tarafından "bunlar terörist, hepsinin kafasını ezeceğiz" denerek tutsağa küfür edildiği ve üstüne soruşturma açıldığı belirtilen raporda ziyaretçilere görüş gününün yanlış söylenmesi nedeniyle görüşçülerin gelip geri gittiği belirtildi.

SIYASİ TUTSAKLARA TECRİT UYGULANIYOR

5 No'lu Hapishane'den alınarak "FETÖ" soruşturması kapsamında tutuklananların yanına, **Silivri 9 No'lu Hapishanesi'**ne konulan Zana Kaya ve İnan Kızılkaya'nın da tecritte olduğu, 5 No'luya sevk taleplerinin reddedildiği, can güvenliklerinden endişe duydukları belirtildi.

Yine aynı hapishanede kalan Görün Oktar'ın anlatımına göre de 7 kişilik koğuşta 17 kişi kalındığına değinilerek "yemekler yenmez durumda, eşya dolabı yok, OHAL'le birlikte görüş süreleri kısılırken ayda birden iki ayda bire çıkarılmış, kelepçeli muayene dayatması yapılıyor" ifadeleri raporda yer aldı.

Tekirdağ F Tipi'nde baskı ve keyfi uygulamalar

reddedildi. Yeni gelen ve hiç giyilmemiş olan kıyafetlerine el konuldu. Bunun üzerine hapishane yönetimine dilekçe yazıldı. Tutsaklar dilekçelerinin sürekli cevapsız bırakıldığını, dilekçelerin işleme dahi sokulmadığını düşündüklerini ifade ettiler.

OHAL ile Tekirdağ'a sürgün sevk ile gelen tutsaklara karşı baskılar ve keyfi uygulamalar yoğunlaşarak artıyor. İki ayı aşkın zamandır Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde bulunan tutsakların kıyafetleri, mektupları vb. eşyaları verilmeye başlansa da hala eşyalarının tamamını alabilmiş değiller. Ne zaman tam bir düzenleme yapılacağına dair bilgi alma çabaları da sonuçsuz kalıyor.

Geçtiğimiz hafta eşyaları verilen Naki Demir'in Sincan F Tipi Hapishanesi'nden gelen eşyalarının bir kısmı fazla olduğu gerekçesi ile teslim edilmedi. Naki Demir'in eşyalarını seçme ve fazla olanların depoya kaldırılması ve görüş gününde ailesine teslim etmesi talebi

Zorbalığa karşı hasta tutsaklarla dayanışmaya

Hapishanelerde hasta tutsakların tedavisi yapılmıyor. Hasta tutsaklardan biri olan Mehmet Yamaç yaklaşık 3 ay önce, kendisi de dahil hasta tutsakların tedavisinin yapılmamasını protesto ederek kendini yakma eylemi gerçekleştirmişti. Tedavi için Tekirdağ hapishanesinin yakınındaki hastane yerine, en az 1 saat uzaklıktaki Edirne hastanesine götürülmüştü. Sadece bu uygulama bile Mehmet Yamaç'ın vücudunda oluşan hasarı derinleştirmek, kalıcı hale getirmek içindi.

Hastane sonrası süreçte de buna uygun davranıyorlar. Tedavinin yapılmadığını Mehmet Yamaç'tan, bir dostuna yazdığı mektuptan dinleyelim:

"Şu an tedavim hiçbir şekilde yapılmıyor. Hastaneden geldikten sonra tek bir defa bacaklarımdaki zımba tellerini çıkartmak için gittim, onun dışında hiçbir kontrol bile yapılmadı. Sol bacağım açılıp kapanmıyor. Hasan Yıldız yoldaş her gün ilaç sürüp bir saat hareket ettiriyor. Ben moral olarak çok iyiyim."

Mehmet Yamaç hapishanedeki hasta tutsaklardan sadece biri. Yamaç ve tüm hasta tutsaklarla dayanışma göstermek, her şeyden önce insani bir görev. Siyasal olarak da dayanışma, dışarıya yönelik saldırıların önünü kesmek için gerekli. Yani her açıdan dayanışma kendini dayatıyor.

M. KURŞUN

1. yılında Ankara Katliamı ve katil devlet gerçeği

10 Ekim Ankara Katliamı'nın üzerinden bir yıl geçti. Bu bir yıl içerisinde yeni katliamlar gerçekleştirilirken, tüm bu katliamların faileri elini kolunu sallayarak serbestçe dolaşmaya devam ediyor.

İŞİD KATLETTİ, POLİS SALDIRDI

Devletin canlı bomba listesinde olan ancak "eylem yapmadığı için yakalanamayan" iki İŞİD çetecisi, 10 Ekim 2015'te Ankara'da düzenlenen Emek ve Demokrasi Mitingi'nde intihar saldırısı yaparak 100'ün üzerinde insanı katletmişti. Bombaların patlamasından sonra polis ölü ve yaralıların bulunduğu alana gaz bombası atmış, TOMA ile su sıkışmış ve havaya ateş açmıştı. Yine patlamadan sonra alana gelen ambulansların önü polis tarafından kesilerek yaralıların hastanelere yetiştirilmesi engellenmiş, İŞİD çetecilerinin katliamına ortak olunmuştu. Binlerce kişinin bulunduğu miting toplanma alanında 3 ambulans varken, 15 TOMA konumlandırılmıştı.

KATLIAMIN BİLGİSİ DEVLETİN ELİNDEYDİ

Katliamın ardından, patlamadan 25 gün önce, 14 Eylül 2015'te, İŞİD'in mitinglerde birden fazla canlı bomba ile eylem yapacağına dair istihbarat bilgisinin, Ankara Emniyeti Terörle Mücadele C Şubesi Müdürü Hüseyin Özgür Gür tarafından üstlerine ve mitingle ilgili önlem alan Güvenlik Şube Müdürlüğü'ne iletilmediği ortaya çıktı.

Ancak o gün polis tarafından askerî kurumlar ve yabancı ülke elçiliklerine

patlama olacağına dair bilgi verildiği de sonradan ortaya çıkmıştı. Polise gönderilen talimatta "kendinize yönelebilecek canlı bomba saldırılarına hazırlıklı olun" denilmiş, ordu gibi kurumlara o gün sivil araç girişi yasaklanmış, orada çalışanlar tarafından "bugün çok büyük patlama olacak" denildiği doğrulanmıştı.

Yine sonradan ortaya çıkacaktı ki, terip komitesi 08.30-16.00 saatleri arasına miting başvurusu yapmış, fakat devlet kendi belgelerinde miting saatini 12.00-16.00 olarak tanımlamış, katliamın kendi "sorumluluk zamanlarının dışında gerçekleştiği" izlenimi yaratmaya çalışmıştı.

KATLIAM HAK VE ÖZGÜRLÜKLERE SALDIRININ VESİLESİ HALİNE GETİRİLDİ

Katliamın gerçekleştiği günden itibaren işçiler, emekçiler ve gençler sokaklara çıkarak bu vahşi katliamı lanetlediler. Gerçek faileri aklamaya, sorumluluğu yalnızca kendini patlatan iki çeteciye yıkmaya çalışan düzen sözcüleri, yargısı ve medyası ise hemen katliamdan sonraki saatlerde "İŞİD, PKK, DHKP-C" sözleriyle "kokteyl terör" safkasına sarıldı. Tıpkı Suruç Katliamı'ndan sonra, "İŞİD, PKK, DHKP-C" operasyonu adı altında aslolarak devrimci ve ilerici güçlere dönük başlatılan gözaltı ve tutuklama furçasında olduğu gibi...

YARGI KATLIAMI TAMAMLADI

Katliam protestolarına polis saldırıları yaşandı, kimi illerde yapılmak istenen etkinlikler "valilik kararı, OHAL" vb. ge-

rekçelerle engellendi. Katliamı kınayan kamu emekçilerine ve öğrencilere soruşturmalar açıldı, cezalar verildi. İŞİD çetecilerinin kendini patlatması sonrası yaralı ve ölümlere gaz sıkılan polisler hakkında işlem yapılması için verilen ve "bombalı saldırının ardından kolluk kuvvetlerinin yaralı ve ölümlerin üzerine gaz bombası atarak yaralılara yardım edilmesine ve gazın etkisiyle yaralıların daha da kötüleşmesine, hatta ölümlerin artmasına sebep oldukları" belirtilen dilekçe savcı tarafından işleme konulmadı. Savcı dilekçenin işleme konmamasına gerekçe olarak sunduğu iki maddede "güvenlik zafiyetinin olmadığını" ve "saldırı sonrası yaralı ve ölümlerin olduğu bölgeye gaz ve su sıkılmasının polisler kanunlar çerçevesinde verilen görevler olduğunu" öne sürdü.

"DEMOKRASİ NÖBETÇİLERİ" KATLIAM ANITINI YIKTI

Katliamın ardından Ankara Garı önüne konulan katliam anıtı, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından sokaklara çıkan gruplar tarafından tahrip edildi. 18 Temmuz günü anıtı onarmak isteyenlere ise polis saldırarak engel oldu.

Son olarak sermaye devleti Ankara Katliamı'nın sorumluluğunu da "FETÖ"ye yıkmaya çalışıyor. Darbe sonrası gözaltına alınan birinin sorgusunda "ce-maatın ByLock üzerinden katliamdan bir gün önce kendi taraftarlarına haber verdiği" burjuva medyaya yansırken bunun "İŞİD'e yönelen dava dosyasının seyrini değiştireceği" iddia ediliyor.

Sarıgazi Halk Festivali'nde polis terörü

"Birleşiyor, örgütleniyor, direniyoruz!" şiarıyla 1-2 Ekim tarihlerinde 11.'si gerçekleştirilmek istenen Sarıgazi Halk Festivali'nde OHAL yasağı sonrası polis terörü yaşandı.

1 Ekim günü Sarıgazi Halk Festivali'nin açılışı için "Siyasi Süreç ve Emek Mücadelesi" konulu panel gerçekleştirilirken panel süresince polis tacizleri devam etti. Festivalin OHAL gerekçesiyle yasaklanmasına karşı Demokrasi Caddesi'nde toplanan kitleye ise polis saldırdı.

Festivalin 2. günü de polis terörü yaşandı. Festivalin 2. gün başlangıç programı çerçevesinde Demokrasi Caddesi'nde "kadın sorunu" üzerine forum yapılacak, Devinim Tiyatro Topluluğu'nun hazırlamış olduğu oyun sergilenecekti. Forum öncesi alana pankart asılmasına engel olan polis, kitlenin toplanmasına da izin vermedi. Demokrasi Caddesi'ne giren polis, çevik kuvvet, özel tim ve zırhlı araçlarla kitleyi dağıtmaya çalıştı.

Çekim yapmak isteyen sol-sosyalist basına GBT dayatmasında bulunulurken emekçilerin de çekim yapmasına izin verilmedi. Saldırı esnasında 2 kişi gözaltına alındı. Kitle dağılırken polis bir süre daha bölgede terör estirmeye devam etti.

Valilik mezhepçiliği sürdürüyor

Maraş'ta 25 bin kişilik "mülteci kampı" inşasıyla Alevilere yönelik baskı kurmaya çalışan sermaye devleti, söz ve eylem özgürlüğünü de gasp etmeye dönük adım atmaktan geri durmuyor. Valilik kentte bir kez daha "yasak" ilan etti. Maraş Valiliği 29 Ekim'e kadar kentteki tüm eylem ve etkinlikleri yasakladığını duyurdu. Valilik yasaklama kararında gerekçe olarak ise "mezhepsel bir çatışma ortamı yaratılmaya çalışılabileceği değerlendirilmektedir" ifadelerine yer verdi. Daha önce de Alevi dernekleri tarafından yapılmak istenen etkinlik engellenmişti.

Sermaye devletinin "mültecilere yardım" adı altında dinci-gerici çetelerin önünü açmaya çalışmasına emekçiler tepki gösteriyordu. Geçtiğimiz aylarda da taleplerini dile getiren emekçiler kolluk güçlerinin saldırısına uğramıştı.

Yeni Türkiye'nin "yeni kapısı"

H. Eylül

15 Temmuz başarısız darbe girişiminin hayata geçiremediği icraatlar, darbeyi bertaraf eden AKP tarafından bir hayata geçiriliyor. Ancak bir darbe koşullarında hayata geçirilecek uygulamalar sırasıyla uygulanıyor. Tutuklamalar, gözaltılar, basın kuruluşlarına yönelik saldırılar 12 Eylül ile kıyaslanarak haber oluyor.

Fakat AKP tarafından tüm bunların arkasında bir toplumsal mutabakat varmış gibi lanse ediliyor. Adına "Yenikapı ruhu" dedikleri bu mutabakat ile her türlü hak ihlali kolayca hayata geçiriliyor. Tüm bunlar yaşanırken biri var ki, diktatöryal özelemlerinin hayat bulmasını sevinçle karşılıyor. Cumhurbaşkanlığı sıfatıyla anılsa da zihinlere "reis" olarak kodlanan Erdoğan yükselişinin zirvesinde gittikçe kendinden geçiyor. Geçmeden belirtelim; bu yükseliş aynı zamanda bir çöküş müdür, bunu zaman gösterecek.

CHP DE AYAKTA!

OHAL kanunları ile devre dışı bırakılan TBMM'nin açılışında ayakta karşılanan Erdoğan figürü "Yenikapı ruhu"nu gösteriyor. Ana muhalefet partisi olduklarına emekçileri inandırmaya çalışan CHP'li-

rin, Erdoğan meclise girerken onu AKP ve MHP'lilerle birlikte ayakta karşılamaları Yenikapı'nın devamıdır. Kılıçdaroğlu ve kurmayları ne derse desin, gerçek resimde reislerinin karşısında ayakta duruyorlar, saygıda kusur etmemektedirler. Bu tabloda görülenler oldukça nettir. Eserin sahibi tüm düzen aktörleridir.

CHP'nin bu düzen içindeki konumunu bilenler için bu yaşananlar şaşırtıcı değil elbette. Ancak hala ondan umut bekleyenler yaşanan bunca hukuksuzluk, adaletsizlik karşısında halkı ayağa kaldırmaya çağıracağını düşündükleri CHP'nin Erdoğan karşısında ayakta, "hazır ol"da beklemesine şaşırıyorlardır. Oysa CHP'liler üzerine düşen görevleri yerine getiriyorlar. TBMM'yi bile devre dışı bırakan "Yenikapı ruhu"na sahip çıkıyorlar.

YENİKAPI, EL KAPISI!

Sürekli olarak atıfta bulunulan "Yenikapı ruhu" başta Erdoğan ve AKP olmak üzere destekçilerinin, yarıdaklarının çıkarlarını güvenceleyen bir kandırmacadan ibaret. OHAL kararları böylesine bir toplumsal mutabakat varmış gibi rahatlıkla hayata geçiriliyor. Hak ihlalleri kural tanımaksızın keyfilikle sürdürülüyor.

Düzenin mevcut hukuk sistemine bile uymaksızın gözaltılar, tutuklamalar gerçekleştiriliyor. Muhalefet odakları devlet terörüyle susturulmaya çalışılıyor. Cemate her istediklerini veren, "ne istediniz de vermedik" diyen siyasi ortaklar, bu çıkar ortaklığında sadece bir figür olanlara faturayı ödetiyor. İşçi ve emekçiler için yıkım yasaları sırasıyla hayata geçiriliyor. Tıpkı 12 Eylül ile 24 Ocak Kararları arasındaki dolaysız bağ gibi. Artvin Cerattepe'de olduğu gibi doğanın talanı için tüm pürüzler ortadan kaldırılıyor. Kürtlere, Alevilere, kadınlara yönelik gerici saldırılar artarak sürüyor. İçeride sermayeye hizmette sınır tanımayanlar dışarıda da kendilerine biçilen rolü oynamaya devam ediyorlar. Emperyalist merkezlere taşeronluk büyük bir başarı gibi lanse ediliyor.

Tüm bunların ortaya çıkardığı yegâne gerçek, Yenikapı uzlaşmasının toplumsal bir mutabakat olmadığı, aksine sömürrenlerin yeni bir çıkar ortaklığı olduğu. İşçi ve emekçiler için Yenikapı bir el kapısıdır. Bu topraklarda yaşayanlar için gerçek toplumsal uzlaşma ise "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" çerçevesinde bir mücadele ortaklığı olabilir ancak.

Albayrak'ın maillerinde IŞİD'e silah sevkiyatı

RedHack tarafından yayınlanan Berat Albayrak'ın e-postalarında, Türkiye'den IŞİD'e yapılan silah sevkiyatları da var.

Enerji Bakanı Berat Albayrak'ın maillerini hackleyen RedHack, yayınladığı maillerle gerici iktidarın kirli ilişki ve hesaplarını ortaya koymaya devam ediyor. Yayınlanan mailler arasında daha önce MİT TIR'ları ile de gündeme gelen "IŞİD'e silah sevkiyatı" itiraf edilmiş oluyor.

Cüneyt Arvasi isimli kişinin 9 Temmuz 2014 tarihinde Halil Danışmaz'a gönderdiği mailde Rojava'ya ilişkin bilgiler verilirken; Danışmaz da bunu Berat Albayrak'ın "ilgisine" sunuyor. Mailde IŞİD'e silah ve cihatçı sevkiyatının yapıldığı yerler haritada yer alırken cumhurbaşkanlığı seçimi sonrasında IŞİD'in Rojava'ya topyekun (full scale) saldıracağı şu ifadelerle yer alıyor: "Rojava (Kürtçe batı demek)

bölgesindeki olayları dikkatle izlemeye başla. Türk Kürt bölünmesinin motoru tam orası olacak. IŞİD, CB seçiminden sonra oraya yeniden full scale saldıracak."

Mailde silah sevkiyatına ilişkin; "Ekteki haritadaki boşluklar Türkiye'den IŞİD'e yapılan silah sevkiyatı ve cihatçıların kullandığı yollar" ifadesi yer alırken bu haritada da gösteriliyor.

İstihbarat kurumlarında değişiklik

15 Temmuz darbe girişiminden sonra kurumlarında yeniden düzenleme ve tasfiye operasyonları yapan sermaye devleti, istihbarat kurumlarının yapısında da değişikliğe gidiyor. Su yüzüne çıkan devlet krizini daha fazla baskı ve merkezileşmeyle örtmeye çalışan sermaye iktidarı, ezilen ve sömürülen sınıflar üzerindeki egemenliğini de pekiştirmeyi amaçlıyor.

Burjuva medyada yer alan haberlere göre istihbarat iç ve dış olarak ayrılırken, "15 Temmuz darbe girişimi öncesine benzer bir zafiyet ortaya çıkmaması" iddiasıyla cumhurbaşkanının gözetimine bırakılacak.

Yeni düzenlemeye göre Milli İstihbarat Teşkilatı'nın (MİT) yurt dışına yönelik çalışacağı, iç istihbarat için ise MİT'e benzer yeni bir kurumun oluşturulacağı söyleniyor. Yeni iç istihbarat kurumunun müsteşarlık veya genel müdürlük düzeyinde olacağı belirtiliyor.

Jandarma, polis ve genelkurmay ile kuvvet komutanlıkları bünyelerindeki istihbarat dairelerinin korunacağı belirtilirken bunların birbirleri ve yeni kurulacak "İç Güvenlik ve İstihbarat Kurumu" ile bağlantılı olacağı ifade ediliyor. Yine iç ve dış istihbarat kurumlarının bağlanacağı bir çatı kurumunun kurulması düşünülüyor.

Hem kölelik, hem kadrolaşma

'Cadı avı'nın ardından eğitim alanında ortaya çıkan kadro açığını sözleşmeli öğretmenlikle doldurmaya çalışan sermaye hükümeti, böylelikle eğitim emekçilerinin iş güvencesi hakkını gasp ederek sözleşmeli köleliğini uygulamaya koydu.

Öte yandan, "FETÖ'cülerin sızmasını engelleme" bahanesiyle atanacak eğitimciler için sözlü mülakat getiren gerici hükümetin kadrolaşma çabaları da ortaya çıktı.

Sözleşmeli öğretmenlik mülakat sonuçlarını açıklayan MEB'in öğretmen adaylarına, sözlü sınavda, "Gezi'de ne hissettin?", "Ne yemek yapıyorsun?", "İnsan kopyası iyi mi, kötü mü?", "Maç izler misin?", "Terör örgütlerini sayınız?", "Yılbaşında kutlama yaptınız mı?", "Reis deyince kim aklınıza geliyor?" şeklinde sorular sorulduğu belirtildi.

Greif işçilerine bildiri dağıtımı

2014 Greif Direnişi'nin ardından ilk sözleşme dönemine giren Greif işçilerine 30 Eylül günü Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) Anadolu Yakası temsilciliği bildiri dağıtımını yaptı.

İşçilerin ilgiyle karşıladığı bildirinin tam metni ise şu şekilde:

"GREİF İŞÇİSİ SÖZLEŞME DÖNEMİNDE UYANIK OLMALI!"

Greif işçileri olarak yeni bir sözleşme dönemine girdik. 2014 Greif Direnişi'nin ardından ilk kez sözleşme sürecini yaşayacak olan işçiler olarak, geçmişin deneyimlerinden öğrenmeli ve ona göre hazırlığımızı yapmalıyız. Çünkü o dönem hatırlanacağı üzere mücadele eden işçilerin önüne bizzat DİSK Tekstil Sendikası geçmiş ve patronla işbirliği yaparak Greif işçilerinin birliğini dağıtmıştı.

Şimdi ise DİSK Tekstil Sendikası yine uğursuz rolünü üstlenerek biz işçilerin mücadele dinamiklerine yaslanmak yerine Greif patronunun tarafında yer almaya devam ediyor. Sendika bürokrasisi, mayasında olan bu anlayışı hayata geçirirken de işçilerin yanında olduğu yanılsamasını yaratıyor.

Greif işçileri, kardeşler;

Bu sahte ve ikiyüzlü maskeyi gün ışığına çıkartmalıyız. Greif fabrikalarında geçtiğimiz süre zarfında çalışma koşulları ağırlaşırken, yönetim tarafından baskılar artarken "Eylül ayını bekleyin" söylemini kullanan sendika, hep sorunları erteledi. Bu durumdan rahatsız olan bazı işçi arkadaşlar ise işten ayrılmayı tercih etti. Şimdi ise sendika, iyi görünmek için fabrikada futbol turnuvaları ve yemek gibi

etkinlikler düzenliyor. TİS taslağı hazırlarken de işçi demokrasisine yaslandığı görüntüsü çiziyor.

Asıl gerçek olan ise, sendika tarafından "patron fabrikayı kapatacak" dedikoduları yayılmasıdır. Böylece işçilerde işsiz kalma korkusu yaratarak patronun çıkarına olan bir sözleşmeyi işçilere kabullendirmeye çalışıyorlar.

Kardeşler;

Sinsice yapılan bu kumpaslara karşı net olmalıyız. Bizim tek dostumuz yanımdaki işçi kardeşimizdir. Önümüzde duran tehlikeleri görerek ortaya koyduğumuz talepleri savunmalı, işçi sınıfının yumruğunu düşmanlarımızın ensesinde her daim hissettirmeliyiz.

**DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI
ANADOLU YAKASI TEMSİLCİLİĞİ**

MSC/Medlog işçileri direnişlerini sürdürüyor

DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan MSC/Medlog Lojistik işçilerinin direnişi devam ediyor. İşçiler OHAL yasaklarına ve polis saldırılarına karşı Gebze, İzmir, Mersin, Gemlik, İstanbul Esenyurt'taki işyerlerinin önünde ve Zincirlikuyu'daki şirketin genel müdürlüğü önünde direnişlerini sürdürüyorlar.

30 Eylül günü İzmir'deki direnişçi işçileri Toleyis İzmir İl Temsilcisi Fahri Kaya ve İBB Grand Plaza çalışanları ziyaret etti. Gebze'deki direnişçi işçilere de Birleşik Metal İş Gebze Şube Başkanı Necmettin Aydın, şube yöneticileri ve temsilcileri destek ziyaretinde bulundu. MSC'nin Zincirlikuyu'daki Genel Müdürlüğü önünde de işçilerin direnişi devam ederken, çevik kuvvet de kapıyı tutmuş durumda.

İşçiler, MSC/Medlog firmasının Mersin'deki binası önünde sendika bayraklarıyla, döviz ve pankartlarıyla beklemeye devam ediyor. "Bayram arifesinde onlarca çalışanı işsiz bıraktılar" diyerek tepkilerini dile getiren işçiler 3-4 Ekim tarihlerinde adliyelere giderek işe geri dönüş davalarını açacaklarını belirttiler.

Mersin'de taşeron işçileri iş bıraktı

Mersin Şehir Hastanesi inşaatında çalışan taşeron işçileri, ödenmeyen maaşları için 1 Ekim sabahı iş bıraktılar. Taşeron olarak çalıştırılan işçiler iki aydır alamadıkları maaşları yerine yatırılan 700 TL civarındaki paraya karşılık, maaşlarının tamamen ödenmesini istiyorlar. İşçiler önceki hafta da maaşları için iş bırakmışlardı.

İşçileri daha rahat sömürmek için "ara buluculuk" geliyor

Sermaye devletinin başbakanı Binali Yıldırım geçtiğimiz günlerde ekonomi temsilcileriyle yaptıkları toplantı sonrasında AKP hükümetinin orta vadeli programına ilişkin yaptığı açıklamada "ara buluculuk sistemi"ni hayata geçireceklerini söyledi.

Pek çok konuya ilişkin açıklamalar yapan Yıldırım'ın gündeminde esas itibarıyla sermayenin çıkarlarına ilişkin orta vadedeki hedefleri yer aldı. Türk sermayedarlarının uluslararası alandaki rekabet

gücünü yükseltmek ihtiyacı doğrultusunda, bu konu üzerine vurgu yapan Yıldırım, geçtiğimiz aylarda gündeme getirdikleri iş kanunundaki "ara buluculuk" düzenlemesine ilişkin konuştu.

Patronlar ile işçiler arasındaki çatışmayı "arabuluculuk" ile çözeceklerini iddia eden Yıldırım, esasta ise patronların işçilerin haklarını gasp ederek sömürü düzenlerini sürdürmelerine hizmet edecek "ara buluculuk" uygulamasını hayata geçireceklerini belirtti. "Kanun

mecliste" diyen Yıldırım şöyle konuştu: "İş uyumsuzlukları veya uyumsuzlukları var. Bunlarla ilgili her konu mahkemelere gidiyor, mahkemeler de yıllar sürüyor. Hem davacı hem davalı mağdur oluyor. Çalışma hayatı olumsuz etkileniyor. Yeni bir sistem getiriyoruz, ara buluculuk sistemi. Hak ihlallerinde ara buluculuk mekanizmasıyla mahkemelerde sürmeden oturup anlaşıp işlerine devam edecekler."

55. Vicdan ve Adalet Nöbeti

Adalet Arayan İşçi Aileleri'nin her ayın ilk Pazar günü gerçekleştirdikleri Vicdan ve Adalet Nöbeti'nin 55.si 2 Ekim günü yapıldı. Galatasaray Lisesi önünde toplanan işçi yakınlarına bu ayki eylemde işten atılan veya iş kazası geçiren işçiler de katıldı.

"İŞ CİNAYETLERİ SÜRDÜ"

Eylemde ilk olarak 2011 yılında Van depremi sırasında Bayram Otel'de hayatını kaybeden Cem Emir'in kardeşi Sinem Emir tarafından basın açıklaması okundu. 2015'te en az 1703, 2016'nın ilk sekiz ayında ise 1250 işçinin iş cinayeti sonucu hayatını kaybettiği hatırlatılarak başlayan açıklamada İstanbul Üniversitesi (İÜ) Çapa Tıp Fakültesi ve Gemlik Gübre'de işten atılan işçilere dair bilgi verildi.

TEHLİKELİ İŞTEN KAÇINAN İŞÇİLER İŞTEN ATILDI

Açıklamanın devamında ise Gemlik Gübre'de yaşanan iş cinayeti ve işten atılmaya dair şu bilgiler verildi:

"19 Temmuz 2015'te Gemlik Gübre'de meydana gelen iş cinayetinde 32 yaşındaki Uğur Çavdar hayatını kaybeder, Mustafa Karakol yaralanır. 8 Ekim 2015'te işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınmaksızın güvenli olmayan böl-

gede çalışmaları istenen 5 işçi, anayasal haklarını kullanarak, verilen işi kabul etmez. Güvenli çalışma koşulları talebinde bulunurlar. (...) İşçilerin işine son verilir. 27 Eylül 2016'da görülen işe iade davasında işçiler haklı görülür, işe iadelerine karar verilir."

Basın metni 28 Nisan'ın İş Cinayetlerinde Hayatını Kaybedenleri Anma ve Yas Günü ilan edilmesi istenerek sonlandırıldı.

ÇAPA'DA HER ŞEY SORUNLU

Açıklamanın okunmasının ardından Çapa'dan Avcılar'a sürgün edilen Güneş Cengiz konuştu.

Cengiz, İÜ'de aynı işi yapan işçilerin kadrolu-taşeron ayrımı nedeniyle farklı çalışma saatlerine, ücretlere ve haklara sahip olduğuna dikkat çekti. Sermaye ve idare işbirliği içerisinde her yıl taşeron firmaların değişmesi nedeniyle taşeron işçilerinin haklarının kalıcı olmadığına dikkat çeken Cengiz, kuralların kağıt üstünde kaldığını, çalışan ve öğrencilere yapılması gereken aşların hiçbir zaman tam olarak yapılmadığını aktardı. Hastane yönetiminin hastaların sağlığı yerine giriş yapan hasta sayısına göre çalıştığına dikkat çeken Cengiz, hakları için mücadelede öne çıkanlara dönük baskılara değindi.

"KAYIT ELEMANLARI REÇETE YAZIYOR!"

Cengiz'den sonra Çapa'daki gıda zehirlenmesini araştırdığı için işine son verilen Cemal Bilgin konuştu. Bilgin Çapa'da işçi sağlığı ve iş güvenliği temsilcisi olduğunu söyleyerek işini yaptığı için işe işten atıldığına dikkat çekti. Bilgin, Çapa'ya tedavi olmak için gelenlerin sağlığından olduğuna dikkat çekerek, temizlik işçilerine asfalt döşeme, yol-kaldırım tamirati gibi işler yaptırıldığını söyledi. Hastanedeki kayıt elemanlarının reçete yazdığına dikkat çeken Bilgin, haklarını arayan işçi ve emekçilere dönük OHAL saldırılarını teşhir etti.

"OHAL HEP İŞÇİYE VAR"

İşine geri dönmek için Çapa'da yaptığı oturma eyleminin OHAL tehditleriyle engellenmeye çalışıldığını aktaran Bilgin, mücadelesinden vazgeçmeyeceğini vurguladı. Bilgin "Hak, hukuk, adalet sermayeden yana" dedi.

HAKKINI KULLANAN İŞÇİLER İŞTEN ATILDI

Gemlik Gübre'de işten atılan işçilerden Mahir Karahan ise tehlikeli işten kaçınma haklarını kullandıkları için işten atıldıklarını belirtti.

Türk-İş Başkanı ihaneti sürdürüyor

Türk-İş Başkanı Ergün Atalay darbe girişiminin yanı sıra sermaye devletinin gündemindeki taşeronluk sistemi düzenlemesi, kıdem tazminatının gaspı konularına ilişkin açıklamalarda bulundu. OHAL uygulamalarıyla işçilerin haklarının gasp edilmesi ve yaygın hale gelen işten atma saldırılarına dair sermayenin "bakanlarına" tek kelime söylemeyen Atalay "hainlik" demagojisiyle kendi hainliklerinin ve işçilere ihanetinin üzerini örtmeye devam etti.

Darbe girişiminin ardından "Türkiye'nin birliği"nin en önemli konu olduğunu söyleyen Atalay işçilerin haklarını gasp etmekten geri durmayan "bakanları" gibi konuştu. Bu ortamda sermaye devletinin zarar görmemesi için ellerinden geleni yaptıklarını ifade etti.

Nitekim sermayenin ajanı Atalay, gerek darbe girişimi öncesi kiralık işçilik saldırısının hayata geçirilmesi, gerekse de darbe girişimi sonrasında Bireysel Emeklilik Sistemi (BES) uygulamasıyla işçi ve emekçilerin haklarının gasp edilmesi saldırısına göz yumarak işçi sınıfına ihanet görevini yerine getirmişti.

SERMAYE AJANI, İŞÇİLERİ HEDEF ALAN OHAL'E SESSİZ

Atalay, sermaye devletinin OHAL ile işçi ve emekçileri hedef alarak sürdürdüğü darbeye karşı durmuyarak da hainlik misyonunu oynamaya devam etti. OHAL'de işçi ve emekçilerin haklarını aramasına karşı saldırıların, sendikal hak gasplarının ve işten atma saldırılarının ayyuka çıktığı gerçeğine gözlerini kapayan, OHAL'in uzatılmasına sesini çıkarmayan Atalay, "bakanlarına" kimi öneriler sundu.

İşçilerin hakları için mücadele etmesinin önünde barikat kuran hain Atalay, işçilerin geçici işçilik ve taşeronluk sistemiyle ilgili huzursuzluklarını istismar etti. Atalay, işçilerin tepkili olduğu konularda sermaye devletine yine kırıntı düzeyinde talepler ileri sürüp "işçi temsilcisi" gibi gözükmeye çalıştı.

Öte yandan kıdem tazminatının gaspı konusunda da işçilerin huzursuz olduğuna değinen ve konunun işçilerin rahat çalışmasına engel olduğunu söyleyen -ama bunca aydır sermayeye karşı öfkeyi örgütlemekten uzak duran- Atalay, "kıdem tazminatını almayanlar için düzenleme yapılsın ya da düzenleme gündemden tamamen kaldırılın" dedi.

4 Eğitim Sen üyesi tutuklandı

Diyarbakır'da 25 Eylül'de yapılan ev baskınlarında gözaltına alınan Eğitim Sen üyesi 19 kamu emekçisinden 4'ü tutuklandı.

30 Eylül günü öğle saatlerinde Diyarbakır Adliyesi'ne getirilen öğretmenler,

"örgüt üyesi olmak" iddiasıyla savcılığa ifade verdi. Öğretmenlerin 3'ü savcılık ifadelerinin ardından serbest bırakılarken, 16'sı da tutuklanmaları talebiyle mahkemeye sevk edildi. Mahkemede 12 öğretmen adli kontrol şartıyla serbest

bırakıldı. 4 öğretmen ise "örgüt üyeliği" gerekçesiyle tutuklandı.

Eğitim Sen üyeleri, gözaltındaki arkadaşlarıyla dayanışmak için gece geç saatlere kadar adliye önünde bekledi.

Kapitalizmin özel bir aşaması olarak emperyalizm

V. İ. Lenin

Bunalımların, savaşların ve kitle hareketlerinin giderek yoğunlaştığı bir dönemde, Lenin'in "Kapitalizmin en yüksek aşaması: Emperyalizm" kitabında yer alan bir ara bölümü, kapitalist-emperyalist dünyada yaşanan güncel gelişmelere teorik bir arka plan sunduğu için okurlarımızla paylaşıyoruz.

Artık belli sonuçlara varmaya ve emperyalizm üzerine yukarıda söylediklerimizi toparlamaya çalışmamız gerekiyor. Emperyalizm, genel anlamda, kapitalizmin temel özelliklerinin gelişmesi ve doğrudan devamı olarak ortaya çıkmıştır. Fakat kapitalizm, kapitalist emperyalizm haline ancak gelişmesinin belirli ve çok yüksek bir düzeyinde, onun temel özelliklerinden bazıları kendi karşıtlarına dönüşmeye başladığı ve bütün alanlarda, kapitalizmin daha yüksek bir toplumsal-ekonomik düzene geçiş döneminin bazı öğeleri biçimlenip belirlediği zaman gelebilmiştir. Bu süreç içinde ekonomik yönden esas olan, kapitalist serbest rekabetin yerine kapitalist tekellerin geçmesidir. Serbest rekabet, kapitalizmin ve genel olarak meta üretiminin temel özelliğidir; tekel, serbest rekabetin tam karşıtıdır; fakat bizzat serbest rekabet büyük üretimi yaratarak, küçük üretimi saf dışı bırakarak, büyük işletmenin yerine daha büyüğünü geçirerek, kısacası, üretimin ve sermayenin yoğunlaşmasını tekelleri doğuracak kadar artırarak, gözlerimizin önünde tekel durumuna dönüşmeye başlamış ve karteller, sendikalar, tröstler ve sermayeleri bunlarla iç içe geçmiş, milyarları çekip çeviren bir düzine banka oluşmuştur. Bu arada tekellerin içinden çıktıkları serbest rekabeti yok etmediklerini, onun üstünde- ve yanında var olmaya devam ettiklerini, böylece de son derece keskin, şiddetli sürtüşmelere, çatışmalara yol açtıklarını görüyoruz. Tekel, kapitalizmden, daha yüksek bir düzene geçmiştir.

Emperyalizmin olanaklı en kısa tanımını yapmak gerekseydi, emperyalizmin kapitalizmin tekelci aşaması olduğunu söylerdik. Bu tanımlama temel öğeyi içermiş olurdu; çünkü bir yandan mali sermaye, birkaç tekelci büyük bankada yoğunlaşmış ve tekelci sanayi gruplarının sermayeleriyle iç içe geçmiş banka sermayesidir; öte yandan, dünyanın paylaşılması da, herhangi bir kapitalist devletçe el konmamış bölgelere kolayca yayılan sömürge politikasından, tamamıyla paylaşılmış olan yeryüzüne tekelci bir şekilde egemen olma sömürge politi-

kasına geçmiştir.

Ne var ki, en kısa tanımlar, en önemli olanı özetledikleri için kolay olsalar da, tanımlanacak görüngünün çok önemli bazı çizgileri buradan çıkarsanmaya başlandığında yetersiz kalır. Bu bakımdan -bütün tanımlamaların, gelişmesini tamamlamış bir görüngünün bütün bağlantılarını kapsayamayacağından ötürü genelde itibari ve görelî bir önemi olduğunu unutmadan- emperyalizmin aşığıdaki beş temel özelliğini kapsayan bir tanımını yapmak zorundayız: 1) üretimin ve sermayenin yoğunlaşması, ekonomik yaşamda tayin edici rol oynayan tekelleri yaratacak kadar yüksek bir seviyeye ulaşmıştır; 2) banka sermayesi sanayi sermayesiyle iç içe geçmiş ve bu "mali sermaye" temelinde bir mali oligarşi oluşmuştur; 3) meta ihracından farklı olarak sermaye ihracı özel bir önem kazanmıştır; 4) dünyayı aralarında paylaşan uluslararası tekelci kapitalist birlikler oluşmuştur; 5) kapitalist büyük güçler tarafından dünyanın teritoryal paylaşımı tamamlanmıştır. Emperyalizm, tekellerin ve mali sermayenin egemenliğinin ortaya çıktığı, sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı, dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında paylaşılmasının tamamlanmış bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir.

Yukarıdaki tanımında olduğu gibi, sadece salt ekonomik temel kavramları değil, aynı zamanda genel olarak kapitalizm karşısında kapitalizmin bugünkü aşamasının aldığı yeri, ya da emperyalizm ile işçi hareketi içindeki iki temel eğilimin ilişkisini de göz önünde tuttuğumuzda, emperyalizmin daha başka nasıl tanımlanabileceğini ve tanımlanması gerektiğini ileride göreceğiz. Hemen belirtelim ki, bu anlamda emperyalizm, hiç kuşkusuz, kapitalizmin gelişmesinde özel bir aşamadır. Okura emperyalizm hakkında mümkün olduğunca gerekçelendirilmiş bir fikir verebilmek için, modern kapitalist ekonominin iyice yerleşmiş, tartışılmaz duruma gelmiş olgularını kabul etmek zorunda kalan burjuva iktisatçıların ifadelerine kasten mümkün olduğunca çokça yer vermeye çalıştık. Aynı amaçla, banka sermayesinin ne ölçüde geliştiğini vs. ve nicelikten niteliğe geçişin, gelişmiş kapitalizmin emperyalizme geçişinin tam olarak nerede ifadesini bulduğunu gösteren ayrıntılı istatistiklere yer verdik.

Doğadaki ve toplumdaki bütün sınırlar çizgileri koşullara bağlı ve değişebilir şeyler olduğu için, örneğin emperyalizmin "kesin" olarak yerleştiği yıl ya da on yılı tartışmanın yararsız olacağını söylemek bile gereksiz.

Fakat yine de, emperyalizmin tanımını konusunda tartışmak ve bunu her şeyden önce, II. Enternasyonal dönemi denen dönemin, yani 1889-1914 yılları arasındaki 25 yılın başlıca Marksist teorisini Kautsky ile yapmak gereklidir.

Kautsky 1915'te, hatta 1914 Kasım'ında, emperyalizmden ekonominin bir "evre"si ya da bir basamağının değil, bir politikanın, mali sermayenin "yeğlediği" belli bir politikanın anlaşılması gerektiğini, emperyalizmin "modern kapitalizm"le "özdeşleştirilemeyeceği"ni, emperyalizm sözcüğünden "çağdaş kapitalizmin bütün olguları" -karteller, himayecilik, mali oligarşinin egemenliği, sömürge politikası- anlaşıldığı takdirde, kapitalizm için emperyalizmin zorunlu bir aşama olup olmadığı sorununun "en yavan bir totoloji"ye dönüşeceğini, çünkü bu durumda "emperyalizmin kapitalizm için elbette hayati bir zorunluluk olduğu" sonucuna varılacağını vs. ileri sürerek, bizim yukarıda yaptığımız tanımlamanın temel düşüncelerine karşı çıkmıştı. Kautsky'nin düşünce silsilesini en iyi şekilde, onun bizim ortaya koyduğumuz düşüncelere taban tabana zıt olan emperyalizm tanımını vererek ortaya koyabiliriz (çünkü yıllardır benzer fikirleri propaganda eden Alman Marksistlerinin itirazları, Kautsky tarafından, Marksizmin içindeki belirli bir akımın itirazları olarak çöktan bilinmektedir).

Kautsky'nin tanımı şöyledir:

"Emperyalizm, büyük ölçüde gelişmiş sanayi kapitalizminin ürünüdür. Sanayileşmiş her kapitalist ulusun, gittikçe daha geniş **tarım** (italikler Kautsky'nindir) bölgelerini, bu bölgelerde hangi uluslar oturursa otursun, egemenliği altına almak ya da ilhak etmek dürtüsünden ibarettir."

Bu tanım hiçbir işe yaramaz, çünkü tek yanlıdır, yani ulusal sorunu tek başına ele almakta (ulusal sorun gerek kendi başına, gerekse emperyalizmle ilişkileri yönünden çok önemli bir basamak olmasına rağmen), onu keyfi ve **yanlış** olarak **sadece** başka ülkeleri ilhak eden ülkelerin sanayi sermayelerine bağlamakta; ve aynı şekilde keyfi ve yanlış bir tarzda, tarımsal bölgelerin ilhakını ön plana çıkarmaktadır.

Emperyalizm ilhak etme dürtüsüdür - Kautsky'nin tanımının politik kısmı buna çıkar. Bu, doğru ama son derece eksik bir tanımdır; çünkü emperyalizm politik olarak genelde şiddet ve gericilik eğilimidir. Ne var ki burada bizi sorunun *bizzat* Kautsky'nin **kendi** tanımı içine soktuğu **ekonomik** yanı ilgilendiriyor. Kautsky'nin tanımındaki yanlışlıklar hemen göze çarpıyor. Emperyalizm için karakteristik olan sanayi sermayesi **değil, bilakis** mali sermayedir. Fransa'da sanayi sermayesinin gelişiminin yavaşlamasıyla birlikte tam da mali sermayenin özellikle hızlı gelişmesinin, geçtiğimiz yüzyılın '80'li yıllarında ilhakçı (sömürge) politikasının şiddetlenmesine yol açması tesadüf değildir. Emperyalizm için tam da, **sadece** tarım bölgelerini **değil**, aynı zamanda son derece gelişmiş sanayi bölgelerini de ilhak etmek istemesi karakteristiktir (Belçika'nın Almanya'nın iştahını kabartması; Loren'in Fransa'nın ağızını sulandırması); çünkü, birincisi, dünyanın paylaşılmasının tamamlanmış olması, bir **yeniden paylaşım** durumunda, **herhangi** bir ülkeye el atmayı zorunlu kılmaktadır; ikincisi, emperyalizm için karakteristik olan, birkaç büyük gücün hegemonyaya yarışıdır, yani doğrudan kendisi için değil de, rakibini zayıflatmak ve **onun** hegemonyasını sarsmak için toprak ilhak etmeleridir (Belçika, İngiltere'ye karşı bir destek noktası olarak Almanya için özellikle önemlidir; İngiltere için ise Almanya'ya karşı üs noktası olarak Bağdat vs.).

(İnter Yayınları tarafından yayımlanan, V. İ. Lenin - Seçme Eserler 5. Cilt'ten alınmıştır.)

TKİP Programı'ndan...

Emperyalizm ve dünya devrimi süreci

Türkiye Komünist İşçi Partisi Program Tüzük

(...)

16) Üretim ve sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi süreci, ekonomik hayatta tayin edici bir rol oynayan tekelleri ortaya çıkardı. Banka sermayesi ile sanayi sermayesinin iç içe geçiş kaynaşmasıyla mali sermaye oluştu ve sermaye ihracı belirleyici hale geldi. Yeryüzü iktisaden ve toprak bakımından büyük güçlerce paylaşıldı. Kapitalizmin kabaca 20. yüzyıl başına denk gelen bu gelişme aşaması, emperyalizm çağını başlattı.

Kapitalizmin temel eğilimlerinin ve gelişme yasalarının doğrudan bir ürünü olan emperyalizm, onun bütün çelişme ve çatışmalarını daha açık hale getirdi, şiddetlendirdi, dünya ölçüsünde genelleştirdi ve onlara temel önemde yenilerini ekledi.

17) Emperyalist tekeller arasında dünya ölçüsünde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları, kârlı yatırım alanları ve genel olarak nüfuz alanları uğruna şiddetli mücadele biçimini aldı. Eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği bu mücadele, görülmemiş boyutlara varan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna verilen emperyalist savaşların kaynağı haline geldi.

18) Zayıf ülkelerin ve ulusların bir avuç emperyalist devlet tarafından iktisadi, mali ve siyasi boyunduruk altına alınarak köleleştirilmesi, ulusal baskıyı ve sömürüyü evrenselleştirdi. Böylece ezilen ve sömürülen halkların emperyalist sömürüye ve köleliğe karşı başkaldırıları ve kurtuluş mücadelelerini hazırladı.

19) Emperyalizm iktisadi ve mali bunalımlara da dünya ölçüsünde bir karakter kazandırdı. Onları çok daha şiddetli ve yıkıcı hale getirdi. Sistemin hiyerarşik yapısı, bunalımların zayıf ve bağımlı ülkelere fatura edilmesini kolaylaştırdı. Böylece bağımlı ülkelerin iktisadi ve toplumsal yaşamında kronik sorunlara ve ağır yıkımlara neden oldu.

20) Emperyalizm bir şiddet ve gericilik eğilimidir; çağdaş dünyadaki her türlü gericiliğin temel dayanağıdır. Faşizm, burjuva gericiliğinin emperyalist aşamadaki yoğunlaşmış biçimidir. Devlet yapısında kurumlaşmayı başardığında, faşist diktatörlük biçimini alır.

21) Emperyalizm çürüyen ve asalak kapitalizmdir. Emperyalist tekeller, azami kârın gerektirdiği her durumda teknik gelişmeyi sınırlayarak ya da yıkıcı alanlarda kullanarak, üretici güçlerin özgürce

gelişmesini engellerler. Bilim ve teknikteki muazzam gelişmelere rağmen, sermaye tekeli, bunun sonuçlarının insanlığın büyük çoğunluğu yararına kullanılmasına engeldir. Açlık, hastalık ve bakımsızlıktan yüz milyonlarca insanın perişan olması ve kitlesel ölümler, sistemdeki aşırı çürümenin trajik yansımalarıdır.

Bilim ve tekniğin kapitalist kar hırsı çerçevesindeki kullanımı, doğanın da sınırsızca ve acımasızca yağmalanmasına yol açtı. Böylece uygarlık ve insan soyu için tehlikeli boyutlara varan bir ekolojik yıkıma neden oldu.

22) Emperyalist kapitalizmin asalaklığı ve çürümesi kendini baş döndürücü boyutlara ulaştırmış şu olgularda ayrıca ortaya koyar:

- Sermaye ihracı ve halkları köleleştiren uluslararası emperyalist borç düzeni. Bundan beslenen rantıye tabakaların sürekli artışı. Spekülatif sermayenin egemenliği. Modern birer uluslararası kumarhane halini almış bulunan borsalar. Kapitalist ekonomilerin mafyalaşması.

- Muazzam boyutlarda kronik işsizlik. Üretimden koparılan yüz milyonlarca insanın sosyal yaşamdan da dışlanması. Buna karşın yüz milyonlarca çocuk işçinin kölece çalıştırılması. Marjinal ve yararsız (reklam, lüks tüketim, askeri sanayi vb.) sektörlerde aşırı büyüme. Baskı, ideoloji ve propaganda aygıtlarında istihdam edilen geniş çapta asalak nüfus.

- Militarizme ve savaşa ayrılan dev kaynaklar. Emperyalist müdahaleler

ve gerici savaşlar zinciri. Etnik ve dini boğazlaşmalar. Sistemik devlet terörü, faşist katliamlar ve işkence. Devletlerin mafyalaşması, rüşvet, yolsuzluk, her türlü karanlık ve kirli işin yaygınlaşması ve kurumlaşması. Faşizm, ırkçılık, yabancı düşmanlığı ve şoven milliyetçilik.

- Kültürel dejenerasyon ve ahlaki çöküntü. İnsani ilişkilerdeki korkunç yıkım ve yabancılaşma. Dev birer sektör haline alan porno ve fuhuş. Gittikçe yaygınlaşan alkolizm ve uyuşturucu. Yığınların depolitizasyonu, düşünsel edilgenlik ve kültürsüzleşme. Dinsel gericiliğin ve bağnazlığın, her türden sapkın mezhebin ve batıl inancın güç kazanması.

23) Günümüz kapitalizminin asalaklaşması ve çürümesinin aldığı bu korkunç ve yıkıcı boyutlar, "Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!" ikilemini her zamankinden daha yakıcı bir biçimde insanlığın önüne koymaktadır. Uluslararası proletarya önderliğinde zafere ulaştırılabilecek olan dünya devriminden başka hiçbir çözüm, insanlığı kapitalizmin barbarlığından, emperyalizmin baskı, sömürü ve köleliğinden, savaşların yıkım ve felaketlerinden kurtaramaz.

24) Emperyalist kapitalizmin asalaklığı ve çürümesi işçi sınıfına da yansır. İşçi sınıfının dar bir kesimi emperyalist aşırı kârlardan verilen kırıntılarla yozlaştırılır. İşçi aristokrasisi ve sendika bürokrasisinden oluşan bu ayrıcalıklı tabaka, işçi sınıfının geniş kesimlerini kontrol altında tutmada burjuvazinin en büyük yardımcısıdır. Bu tabaka oportünizm ya da revizyonizm biçiminde kendini

gösteren sosyal-reformizmin toplumsal dayanağıdır. Bağımlı ülkelerde toplumsal tabanını daha çok orta sınıflar arasında bulan bu sosyal-reformist akımlara karşı etkin bir mücadele, işçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır.

25) Kapitalizmin sürmekte olan uluslararasılaşma süreci, derin çelişkiler, çarpıklıklar ve çözümsüzlüklerle bir arada gitmektedir. Emperyalist küreselleşme, sınıflar, ülkeler ve bölgeler arası derin eşitsizlikleri keskinleştirmekte, yıkıcı ve felaketli sonuçlara yol açmaktadır. Emperyalizmin yeryüzü üzerindeki köleci egemenliğini yeni ilişki biçimleri ve kurumlarla pekiştirme sürecine, emperyalistler arası bloklama, keskinleşen çelişkiler ve kıyasıya rekabet eşlik etmektedir.

26) Emperyalist küreselleşmeye devrimci proletaryanın yanıtı devrimci enternasyonalizm, çözümü dünya devrimi ve sosyalizmdir. Üretici güçlerin bugünkü uluslararasılaşma düzeyi, proleter sınıf mücadelesi ve proletarya devrimi için son derece güçlü bir enternasyonal temel yaratmıştır. Engeller ve sorunlar kadar, onların aşılması ve çözümü de uluslararasılaşmıştır. Uluslararası devrimci sınıf mücadelesinin gerektirdiği her düzeyde örgütlenmeler, bugün her zamankinden daha fazla gerekli ve nesnel açıdan olanaklıdır.

27) Günümüzde üretimin toplum-sallaşması çok ileri düzeylere varmış, ortaya tüm insanlığı refah ve mutluluk içerisinde yaşatabilecek muazzam bir servet birikimi ve üretim kapasitesi çıkmıştır. Fakat bu zenginlik ve üretim araçları üzerinde bir avuç çok uluslu tekel şahsında sürmekte olan özel mülkiyet, insanlığın ezici bölümünün bugünkü perişanlık içerisinde tükenmesinin nedenidir. Bu evrensel çelişki çözümünü proleter dünya devriminde bulur.

28) 20. yüzyıl deneyiminin de doğruladığı gibi, dünya devrimi süreci, kapitalist dünya sisteminin farklı parçalarında ki eşitsiz iktisadi ve politik gelişmeden dolayı, farklı aralıklarla birbirlerini izleyen devrimler zinciri olarak gelişecek ve tarihi bir dönemi kapsayacaktır. Bu süreç, objektif koşullar yönünden bir bütün olarak olgunlaşan zincirin en zayıf halka ya da halkalardan kopması ve kırılan halkaların çoğalması ile ilerleyecek, dünya sosyalist cumhuriyetler birliğine doğru büyüyecektir.

Enternasyonal mücadelenin maddi temeli güçleniyor

D. Yusuf

Kapitalizm yeniden bir bunalımlar dönemine girmiş bulunuyor. Burjuvazi, her zamanki gibi, kendi eseri olan bunalımın faturasını dünya işçilerine ve emekçilerine ödetiyor. Tek tek ülkelerde ve dünya çapında dur durak bilmeyen iktisadi ve sosyal yıkım saldırılarını hayata geçiriyor.

En temel ilkesi "daha fazla sömürü ve daha fazla kâr" olan kapitalizmin krizinin ilk dalgası geride kaldı. Şimdi dünya ölçüsünde öncekinden de derin ve yıkıcı yeni bir kriz beklentisi var. Sadece geri ve yoksul ülkelerde değil, en gelişmiş kapitalist ülkelerde de geçmiştekilerden daha kapsamlı yeni bir saldırı dalgası gündemde. Dünya işçilerinin yılları bulan dışa dış mücadelelerle kazandığı tüm kazanımları yok edilmek isteniyor. Fransa'daki El Khomri yasası ve Belçika'daki Peeters yasası bu saldırıların en popüler olanlarıdır.

Kriz de, saldırılar da küreseldir, yani dünya ölçüsündedir ve uluslararası burjuvazinin ortak/birleşik saldırısıdır. Her ülkede ayrı ayrı uygulanırsa da saldırılar, tek merkezden planlanan kolektif bir kararın ürünüdür.

Saldırılar işçi ve emekçiler tarafından karşılıksız bırakılmıyor. Dünyanın birçok ülkesinde yaygın grevler, direnişler ve militan kitle eylemleri cereyan ediyor. Günümüz dünyası son derece yaygın ve zengin sosyal mücadelelere sahne oluyor. Tunus ve Mısır'dan Yunanistan'a, İspanya, İngiltere ve ABD'den Hindistan ve Çin'e, İtalya, Portekiz, Fransa, Belçika ve Güney Kore'den İsviçre ve Hollanda'ya, alabildiğine geniş bir alanda geniş çaplı sınıf ve kitle hareketleridir söz konusu olan.

Devrimci partiler ve komünistler için dikkate değer olan, tüm bu sosyal sınıf hareketlerinin her birinin kendine özgü yanları olması, yeni biçim ve yöntemleri de içeren özellikler taşımalarıdır.

Sosyal sınıf hareketlerinin hiç eksik olmadığı Yunanistan gibi kimi ülkelerde kemer sıkma paketlerine dönük öfke ve tepkilerin de bir ifadesi olan protesto gösterilerinin güç kazandırdığı bir önemli eğilim, sistemin dışına çıkılmadıkça IMF ve Dünya Bankası'nın ya da AB ve AMB'nin yıkım paketlerinden kurtulunamayacağı, çözüme kapitalizm aşılabilirliği

şeklindeki eğilimdir; ki bu belki de en dikkate değer olanıdır. Tam da bu nedendir ki, günümüz sosyal sınıf hareketleri oldukça zengin deneyimlerdir, kendilerine has gelişim seyrine sahiptirler ve dolayısıyla da özel bir incelemeyi hak etmektedirler.

Öte yandan, uluslararası burjuvazinin bu sosyal sınıf hareketlerini karşılama, bloke etme, saptırma ve denetim altına alma yol ve yöntemleri de dikkate değerdir ve haliyle bu da özel bir incelemeyi ve bunlardan dersler çıkarmayı gerektirmektedir.

"DÜNYA DEVRİMİ İÇİN TÜRKİYE DEVRİMİ!"

"Kapitalist dünya sistemi bugün her zamankinden çok daha fazla organik bir bütün oluşturmaktadır. Üretici güçlerin üretim süreçlerinin uluslararasılaşması

üzerinden kendini gösteren muazzam gelişme düzeyinden tutun da, tüm dünyada uygulanmakta olan temel ekonomik ve sosyal politikaların belirli merkezlerden hazırlanıp dayatılmasına kadar, bunu hemen her alanda ve her düzeyde görmek mümkündür." (Tunus ve Mısır: Devrim için dersler, Ekim, sayı 272, Nisan 2011)

"Son yılların toplumsal mücadeleleri bir yandan adeta zincirleme olarak ülkeye yayılma eğilimi gösterirken, öte yandan farklı bölge ya da ülkelerdeki bu mücadeleler arasındaki politik ve duygusal etkileşim dikkati çekmektedir. Tunus'ta başlayan bir halk isyanı bir anda tüm Arap dünyasına şu ya da bu düzeyde yayılabilmektedir. Mısır'daki geniş çaplı kitle hareketinin moral etkisi ABD'nin eyaletleri ya da İspanya'daki kitle mücadeleleri üzerinden yankıla-

nabilmektedir. New York'ta ortaya çıkan 'Wall Street'i İşgal Et' eylemleri bir dizi başka ülkeye yayılabilmektedir." (TKİP IV. Kongre Bildirisi, Ekim 2012)

Dünya çapında yaşanan gelişmeler günümüzde enternasyonalizmin maddi temelini daha da güçlendirmiştir. Bununla da kalmamış, mücadeleyi dünya genelinde yayarak, doğal enternasyonalizm eğilimlerini tetiklemiş, böylece kapitalizmi yıkmanın, yani devrimin imkanlarını daha da arttırmıştır.

Lenin'in, "enternasyonalizm öncelikle kendi ülkesinde devrim yapmaktır" şeklindeki temel tezi hala geçerlidir. Unutulmaması gereken şey, bunun dünya devrimi perspektifinden kopartılmasıdır. Dünya devrimi için ülke devrimi, komünistler için daha Ekim I. Konferansı Bildirisi'nde dile getirdikleri, "Dünya devrimi için Türkiye devrimi!" şiarında somutlanmış ve programatik hazinelerine işlenmiştir.

SINIFIN ENTERNASYONAL BİLİNCİ GELİŞTİRİLMELİ

Günümüz dünyasında bir boydan bir boya akıp giden yaygın ve zengin sosyal sınıf hareketlerinin sunduğu "henüz büyük ölçüde kendiliğinden ortaya çıkan bu enternasyonalist etkileşim, yaklaşma ve dayanışma eğilimlerinden geleceğin devrimci mücadeleleri için çıkarılması gereken sonuçlar üzerinde önemle" durulmalıdır.

Önemle durulmalıdır, zira, "Emekçiler aynı cephede bulduklarını, ulusal ve uluslararası düzeyde ortak düşmana karşı savaştıklarını, henüz dar sınırlar içinde de olsa eylemli biçimde ortaya koyabiliyorlar. Bu olgu, bu mücadelelerin devrimci bir önderliğe, dolayısıyla programa ve yöne kavuştukları bir durumda, devrimci enternasyonalizme kazandıracakları muazzam güç konusunda şimdiden bir fikir vermektedir." (TKİP IV. Kongre Bildirisi, Ekim 2012)

Uluslararası burjuvazinin merkezi ve birleşik saldırısına, merkezi ve birleşik bir karşı saldırı ile cevap vermek amacı ve hedefi ile, doğal enternasyonalist etkilenişin, dayanışma ve yaklaşmanın örneği sınıf ve kitle eylemlerine gereken ilgiyi göstermek, ilişkilirmek ve enternasyonal dayanışma bilincinin geliştirilmesi; komünistlerin ilk elden görev ve sorumluluğu budur.

Komünistler yurtdışında merkezi geceye hazırlanıyor

Devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme için...

Yurtdışındaki komünistler 19 Kasım'da, Ekim Devrimi'nin 99'uncu, Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin (TKİP) 18'inci yılını kutlamaya hazırlanıyorlar. Her yıl geleneksel olarak düzenlenen parti gecesi, son yıllarda olduğu gibi yine Almanya'nın Wuppertal kentinde yapılacak. TKİP V. Kongresi'nin güncel çağrısının öne çıkarılacağı etkinlikte, yurtdışı çalışmasının kültürel-sanatsal ürünlerinin yanı sıra Türkiye'den halk müziği sanatçısı ile İranlı bir müzik grubu ve Yunan halk dansları grubu sahne alacak. Tertip Komitesi, yayınladığı çağrıyla, işçi ve emekçileri Ekim Devrimi ve TKİP'nin yıldönümlerini birlikte kutlamaya davet etti. Çağrı metninin tamamı şöyle:

DEVİRİM VE SOSYALİZM MÜCADELESİNİ BÜYÜTMEK İÇİN..

İŞÇİLER, EMEKÇİ KARDEŞLER,

Ekim Devrimi'nin 99., partimizin kuruluşunun 18. yılını, "Devrimci sınıf hareketi için ileri!" şiarıyla düzenleyeceğimiz bir etkinlikle kutlamaya hazırlanıyoruz. Devrimci bir sınıf hareketi, tek tek ülkelerde ve dünya genelinde siyasal gelişmelerin yönünü değiştirmenin, emperyalist-kapitalist barbarlığa set çekmenin başlıca koşuludur. Diğer bir deyişle; işçi sınıfının mücadele sahnesine çıkması ve giderek devrimci bir sınıf hareketinin gelişmesi günümüzdeki en yakıcı ihtiyaçtır. Komünistler olarak tüm enerji, güç ve olanaklarımızla bu parolayı hayata geçirmek, bu yakıcı ihtiyaca yanıt vermek çabamızdayız.

Zira emperyalist dünya burjuvazisinin günümüzdeki en büyük şansı, işçi sınıfının dünya ölçüsündeki örgütsüzlüğü ve dağınıklığıdır. İşçi sınıfı uzun yıllardan bu yana devrimci ideolojisinden, örgütlü mücadele kültüründen ve geleneklerinden izole edilmiştir. Dahası burjuvazinin ırkçı, milliyetçi, faşist, dinci vb. her türlü gerici ideoloji ve kültürünün yoğun bombardımanı altındadır. Bunlardan bağımsız düşünülmecek en büyük zaafı da devrimci bir önderlikten yoksunluk olarak yaşamaktadır. Sömürücüler, işçi sınıfını o büyük tarihsel sorumluluğuna, insanlığın kurtuluşu davasına adeta yabancılaştırmayı başarmıştır. İşçi sınıfının mücadele sahnesine çıkıp devrimci bir eksen kurmadığı durumda, tüm emekçilerin ve ezilen halkların milliyetçi, dinsel, mezhepsel kimlik siyasetiyle bölünüp parçalanması, halkların boğazlan-

ması ve birbirine kırıdırılması, emperyalistlerin dünyaya kan banyosu yaptırması kaçınılmazdır.

Oysa dünya genelinde emperyalist-kapitalizm çoktandır miadını doldurmuştur. Emperyalist dünya burjuvazisi, kapitalizmin yapısal bunalımına çare bulamamaktadır. Gerçekte onun tek çözümü geçmişte tekrar tekrar olduğu gibi, tüm dünyayı kasıp kavuracak yeni bir paylaşım savaşıdır. Nitekim her yerde ve her alanda emperyalist saldırganlığın hüküm sürdüğü bir dönemdeyiz. Halihazırda sürmekte olan bölgesel boğazlaşmalar, günbegün şiddetlenen ve yeni boyutlar alan emperyalist nüfuz mücadeleleri, militarizme ve silahlanmaya ayrılan kaynakların devasa ölçülere varması vb. olgular, dünya çapında yeni bir kıyımın ayak seslerinden başka nedir ki?

Dünya burjuvazisi uzun yıllardan bu yana ve şimdilik işçi ve emekçilerin ekonomik, sosyal, siyasal kazanımlarına saldırarak; bölgesel savaşlar yürüterek; faşist baskı, devlet terörü ve polis devleti uygulamalarında gemi azya alarak kendi akıbetini geciktirmeye çalışıyor. Bu uğurda hiçbir ölçü ve sınır tanımadığını İŞİD benzeri vahşet sürülerini halkların başına musallat ederek sergiliyor. Keza geçtik bağımlı ülkeleri, Fransa, Belçika vb. gibi kapitalist metropollerde bile işçi ve

emekçilerin tarihsel kazanımlarını gasp etmeye girişiyor. Diğer yandan da ırkçılığı ve yabancı düşmanlığını körükleyerek, bizzat emperyalistlerin bölgesel savaşlarının mağduru olan mültecileri "sorun" a dönüştürerek, faşist parti ve akımların yükselişini sağlıyor...

Kardeşler,

Sistemin zayıf halkalarından, dolayısıyla çelişkilerin keskin yaşandığı ülkelerden biri olan Türkiye'de olaylar daha şiddetli, gelişmeler daha yıkıcı cereyan etmektedir. Kürt halkına karşı vahşice sürdürülen kirli savaş, 15 Temmuz sonrası Suriye topraklarının işgaliyle yeni boyutlar almıştır.

AKP iktidarı tarafından "Allah'ın lütfu" olarak değerlendirilen darbe girişimi, tüm toplumsal mücadele dinamiklerine yönelik AKP darbesinin bahanesi olarak kullanılmakta, dinci-faşist diktatörlüğün tahkimatı için kural dışı bir saldırganlık hüküm sürmektedir.

Bu gidişatı durdurabilmenin, dinci-gericisiyle, faşistlikle, şoveniyle sermaye iktidarını alaşağı edebilmenin yegâne yolu, işçi sınıfının tüm öteki emekçi katmanları ve ezilenleri devrim ekseninde birleştirecek devrimci hareketidir. Bugünün Türkiye'sinde işçi sınıfının, çığır açan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin

geleneklerine sahip çıkarak, yeni Ekimler yolunda tarihsel inisiyatif sergilemesi, diğer bir deyimle sosyalist devrim dışında bir çözüm yoktur.

Avrupa'da yaşayan işçileri, emekçileri ve gençliği bu mücadeleyi büyütme üzere "Devrimci sınıf hareketi için ileri!" gecesine katılmaya, Ekim Devrimi'nin ve TKİP'nin yıldönümlerini birlikte kutlamaya çağırıyoruz.

GECE TERTİP KOMİTESİ

Devrimci Sınıf Hareketi İçin İleri!

Program:

Konuşma
Sinevizyon
Delil Delois
Yunan Halk Dansları
Gençlik Korosu
Tiyatro/Skeç
Delnawazan (İran müzik grubu)
Aliye Fişenk

19 Kasım 2016, Cumartesi, Saat: 17.00

Unihalle Wuppertal, Albert-Einstein-Str. 20

42119 Wuppertal

Gece Tertip Komitesi

ABD: Rusya ile Suriye'de ateşkesi askıya aldık

Emperyalistlerin ve işbirlikçileri olan gerici bölge devletlerinin 5 yıldır körüklediği Suriye'deki savaş sürerken, ABD ve Avrupa emperyalistleri gerek besledikleri çeteler eliyle gerekse de kurdukları üsler ve hava saldırıları ile doğrudan bu savaşa dahil olmuşlardı.

"İlimli muhalif" adı altında beslenen ve donatılan çeteler; Türk sermaye devletinin de başında yer aldığı işbirlikçi devletler tarafından para, silah ve lojistik desteğin yanı sıra ateş gücü ile desteklenirken insani yardım, güvenli bölge, koridor, ateşkes vb. adlar altında emekçi halkları kandırma çabaları devam ediyor.

Bir süredir ise Rusya ile Suriye'de "ateşkes" iddiası ile görüşmeler yapan ABD, 3 Eylül günü bu görüşmeleri askıya aldıklarını duyurdu. Geçtiğimiz günlerde ise ABD tarafından Rusya'ya tehditvari açıklamalar yapılmıştı.

"ATEŞKES GÖRÜŞMELERİNİ ASKIYA ALDIK"

Açıklama yapan ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü John Kirby, Rusya ile yürütülen ve "Suriye'de çatışmaları sonlandırmayı amaçlayan" görüşmelerin askıya alındığını duyurdu. Kirby, Rusya'yı taahhütlerini yerine getirmemekle suçladı

ve "ABD düşmanlıklarının durdurulmasını sağlamak için Rusya ile kurulan ikili iletişim kanalını askıya alıyor" dedi.

RUSYA'DAN ABD AÇIKLAMASINA DEĞERLENDİRME

ABD'nin Rusya ile sözde "ateşkes" görüşmelerini askıya aldığını duyurmasının ardından Rusya'dan konuya ilişkin açıklama yapıldı.

Rusya Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Maria Zaharova, ABD'nin kendi hazırladığı anlaşmanın şartlarını dahi yerine getirmediğini ve şimdi de Rusya'yı hedef gösterdiğini belirtti.

ABD'nin anlaşmanın kilit koşulunu yerine getirmediğini belirten Zaharova

şu ifadeleri kullandı: "Washington, Halep sakinlerinin insani durumunu hafifletmek için anlaşmanın kilit koşulunu yerine getirmedi. Şimdi de kendilerinin hazırladığı bu anlaşmayı uygulamada başarısız olduğu için sorumluluğunu başkasına yüklemeye çalışıyorlar"

Zaharova, söz konusu kilit maddenin, çatışan tarafların, Suriye ordusu ve dinci çetelerin, Castello yolundan eşit mesafeye çekilmesi olduğunu belirterek, ABD'nin dinci-gerici çetelerin önünü açmak adına anlaşmayı bozduğunu belirtti. Zaharova, ABD'nin "muhalefete baskı yapmayı reddettiğini ve militanların bu dönemde yeniden gruplanmasına yol açtığını" sözlerine ekledi.

Kolombiya'da referandumdan "barış" çıkmadı

Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC) ile Kolombiya devleti arasında bir süredir yürütülen "barış" görüşmelerinin ardından yapılan referandumdan hayır sonucu çıktı. Devlet ile FARC arasında imzalanan "barış" anlaşmasının onaya sunulduğu referandumda katılım yüzde 40 olurken, sandıktan yüzde 49.78 evet oyu, yüzde 50.22 hayır oyu çıktı.

Anlaşmaya 'hayır' diyenlerin esas gerekçesinin metinde yer alan bazı hükümler olduğu ifade ediliyor. Bunların başında FARC gerillalarının kurulması öngörülen özel mahkemede suçlarını itiraf etmeleri halinde hapis cezası yerine bir çeşit 'kamu hizmeti' ile toplumsal yaşama katılmasını sağlayacak maddeler geliyordu. Yine anlaşmaya göre FARC silahlarını bırakarak "siyasi parti"ye dönüşecekti. FARC yöneticisi Timolen Jimenez ise "barış" için çabalarını sürdüreceklerini belirtti.

Calais'de göçmenler için yapılan eyleme polis saldırdı

Fransa'nın Manş Denizi kıyısındaki Calais kentinde yıkılması planlanan, göçmen kampı yakınlarındaki "Jungle"da Fransız hükümetinin göçmenlere yönelik politikaları protesto edilirken polis eyleme saldırdı.

Göçmenlerin yanı sıra göçmenlerle dayanışma için gelenlerin de katıldığı eylemde Calais'de kent merkezindeki baskılar ve kampın bulunduğu alandaki barbarlık koşulları protesto edildi.

İrkçı gericiğin yaygın olduğu kent merkezinde göçmenlere yönelik saldırılar yaşanırken, bundan kaçmak isteyen göçmenler "Jungle"da da her türlü yozlaşma ve sefaletle maruz kalıyor. İnsan kaçakçılığı, çocuk tacizi ve uyuşturucu kullanımının burada yoğun olarak yaşandığı belirtilirken, kent merkezinde ise bunlara ek olarak göçmenler ırkçı çetelerin saldırılarına uğruyor. Geçtiğimiz haftalarda Calais'deki kampın yıkılmasının ardından göçmenler "Jungle"a taşınmıştı.

Bunun etkisiyle "Jungle"da nüfusun ve sorunların arttığı, 10 bini aşkın kişi-

nin burada kaldığı ileri sürüldü. Fransız devleti burayı da kış gelmeden yıkmayı hedefliyor.

Bütün bu sorunları protesto etmek için yapılan eylemde, göçmenlere yönelik saldırıların ve ırkçılığın yanı sıra devletin bu duruma göz yummasına tepki gösterildi.

Kitleyi dağıtmaya çalışan polis dağılmayan kitleye biber gazı ve tazyikli suyla saldırıya geçti.

Diğer yandan Calais'de göçmenlerin İngiltere'ye geçmesini engellemek için de duvar örülmeye devam ediyor. İngiliz hükümetinin 2.7 milyon avroluk maliyeti karşılayacağı bildirildi.

Yunanistan'da polis saldırısı

Yunanistan'da maaşlarındaki yüksek kesintileri protesto etmek isteyen emekliler polis saldırısıyla karşılaştı.

Syriza hükümetinin kemer sıkma politikaları neticesinde emeklilerin maaşlarında yüzde 50'ye varan kesintiler yapması 3 Ekim'de protesto edildi. Maaşlarındaki kesintileri protesto etmek isteyen emekliler kendilerini ilgilendiren 2017 bütçe görüşmelerinin yapıldığı başkent Atina'da toplandı. Sintagma Meydanı'nda toplanan yüzlerce emekli Tsipras'ın ofisine yürümek isteyince önce polis engeliyle karşılaştı ardından ise gaz bombalarıyla saldırıya uğradı.

Yunanistan'da Syriza hükümetinin hayata geçirdiği kemer sıkma politikalarından en çok etkilenenlerin emekliler olduğu ve açlık sınırının altında maaş aldıkları belirtiliyor.

Emperyalistler arasında Halep çatışmaları ve yansıması

Suriye toprakları üzerinde süren savaşın nasıl bir yön alacağını ve savaş alanının hangi ülkeleri içerisine alarak süreceğini öngörebilmek daha da karmaşıklaşıyor. Daha dün kadar Suriye'de süren hakimiyet savaşının gölgesinde sahte uzlaşma ve "çözüm" umutları pompalayanların ilişkileri alabora oldu. Halep'e hakim olma savaşı, emperyalist kamplar arasında yaratılan sahte uzlaşma umutlarını yerle bir etti. Bastırarak ertelemeye çalıştıkları çelişki ve çatışmalarının boyutunu olanca çıplaklığıyla açığa çıkardı. Rusya-Suriye güçlerinin Halep'i rehin tutan NATO müttefiki dinci katiller sürüsüne karşı başlattığı savaş, ABD-AB emperyalistlerinin şiddetli tepkisinin hedefi oldu.

ABD "yanlışlıkla" Suriye birliklerini vurarak, ortak bir çözüme doğru evrileceği varsayılan "ateşkes" umutlarının küllerini havaya savurdu. Emperyalist savaşların yol açtığı yıkımın gerçek sorumlularını gizleme görevini üstlenen BM, ABD ve NATO'nun propaganda makinası işlevini üstlendi. Halep halkının çaresizliği, mağduriyeti, çocuk ölümleri, çekilen erzak kıtlığı üzerinden yakılan ağıtlarla ABD önderliğindeki işgalcilerin ve dinci katiller sürüsünün suçları görmezden gelinerek, Rusya-Esad ikilisinin ateşkes anlaşmasını bozduğu propaganda edildi. İlan edilen geçici ateşkesi, Suriye ordusunu havadan vurarak bozan gücün ABD olduğu gerçeğinin üzeri kapatılmaya çalışıldı. Halep'te, dinci çeteleri eğitmekle görevli yaklaşık 200 Batılı askeri uzmanın mahsur kaldığı iddiaları görmezden gelindi. Askeri uzmanların orada ne için bulduklarına dair bir açıklama yapılmadı.

İPLER KOPUYOR

Rusya'nın, Suriye'de süren emperyalist rekabet savaşında güç dengesini

ABD-AB emperyalist blokunun aleyhine bozması, Suriye devlet güçlerinin İslamcı katiller sürüsünden topraklar kazanmaya başlaması NATO güçlerini çok daha çılgın taktikler geliştirmeye itti.

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry, Halep'teki hareket nedeniyle "Rusya ile müzakereleri askıya almanın eşliğinde olduğumuzu düşünüyorum" açıklamasını yaparken, ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü John Kirby ise, "Rusya'yla ateşkes anlaşmasının sürdürülmesi için kurulan ikili kanallardaki katılımını askıya aldıklarını" açıkladı. Kirby, Suriye'de Rusya ile işbirliğinin sona ermesi durumunda neler olacağına dair açıklaması ile Rusya'yı tehdit etti: "Aşırılar ve aşırı gruplar oradaki boşluğu doldurmaya devam edecekler. Bu da şüphesiz Rusya'nın çıkarlarını, hatta belki Rus kentlerini hedef alan saldırıları da içerecektir. Rusya, askerlerini evlerine ceset torbaları içinde yollamaya devam edecektir."

John Kirby'nin tehdit ve şantajının üzerinden 24 saat geçmeden Rusya'nın Şam Büyükelçiliği ABD ve müttefik güçlerinin etki alanından ateşlenen füzeyle vuruldu. Rusya ABD'yi "terörü Rusya'nın içerisine taşımayı planlamakla" suçladı. Saldırı ve tehditlere karşı ABD'yi uyaran Rusya Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Maria Zaharova, bu durumun sadece Suriye'de değil tüm bölgede "korkunç tektonik kaymalara" neden olabileceğini söyledi.

Şam elçiliğinin vurulmasının yanı sıra, Rusya ile ABD arasında 2000 yılında yapılan ve 2010 yılında yürürlüğe giren 34 ton dolayındaki zenginleştirilmiş plütonyumun reaktörlerde yakılarak yok edilmesi anlaşmasının yırtılarak çöpe atılması, ABD ve NATO güçlerinin savaş tehditlerinin yıkıcı boyutlarını gösteriyor.

ABD emperyalizminin savaşı yaymak için girdiği karanlık yolun nasıl bir seyir

izleyeceğini tam olarak bilmesek de, son günlerde ortaya çıkan veriler üzerinden, emperyalist kamplar arasındaki savaşın kızgınlaşacağını tahmin etmek için kahin olmak gerekmiyor.

AÇ TAVUĞUN RÜYASI

Türk sermaye devleti Suriye'nin paylaşılması savaşına aktif olarak katılarak, Kürt halkının kazanımlarını ezmek ve ABD'nin kara gücü olarak Halep'e girmek için yanıp tutuşuyor. Halep'ten Musul'a uzanmayı hayal eden Osmanlı taslağı meclisin başkanı İsmail Kahraman, "Meriç Irmağı ile Ağrı Dağı arasında sıkışmış olan sınırlarını genişletme" hayalleri kuruyor. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Alman emperyalizminin kanatları altında Kafkaslar rüyasını görenlerin torunları, şimdi de ABD emperyalizminin kara gücü olarak bu hayallerin peşinde at koşturuyorlar. ABD emperyalizmi uçaklarının emperyalist hayallerini okşayıp kışkırtarak savaş alanlarını doğuya doğru genişletmeyi, rakiplerine karşı üstünlüğünü sürdürmeyi amaçlıyor.

BUNALIMLAR, SAVAŞLAR VE DEVRİMLER DİYALEKTİĞİ

Kapitalist toplumun tarihsel deneyimleri, emperyalist savaşları koşullayan temel faktörün kapitalist sistemin ekonomik bunalımları olduğunu yeterince kanıtıyor. Yaygınlaşma evrimi gösteren güncel emperyalist paylaşım savaşlarının da temelinde kapitalist sistemin içerisine girdiği büyük ekonomik bunalımlar vardır. Bir başka tarihsel olgu da bunalımların yalnızca savaşların değil, aynı zamanda devrimlerin de habercileri olduğunu söylüyor. Emperyalist savaşlara da ancak devrimci atılımlar ve zaferlerle son verilebilmiştir.

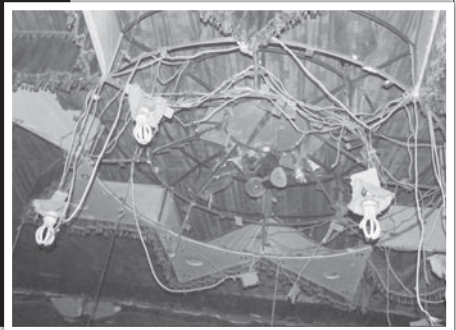

Rusya, Mısır'da tatbikata katılacak

Ortadoğu'da savaşlar sürerken ABD, Rusya ve AB ülkeleri çeşitli ülkelerde üsler kuruyor, silahlı grupları destekliyor ve emperyalist hegemonya mücadelesinde yer alarak adımlar atıyor.

Son olarak da Rusya'nın, Mısır ile birlikte askeri bir tatbikat yapacağı açıklandı. Rusya paraşütçü birlikleri, Mısır askerleri ile birlikte, "çöldeki yasa dışı silahlı grupları yok etme" tatbikatına katılacak.

Rusya Savunma Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada, "Tarihte ilk kez, bir Rus paraşütçü birliği uluslararası tatbikata katılmak için kendi ekipmanlarıyla Afrika'ya gidiyor" denildi.

Hesekê'de düğüne saldırı

Suriye'deki kirli savaşı kızıştıran emperyalistler ve işbirlikçi devletlerin güdümündeki dinci-gerici çetelerin güdümündeki dinci-gerici çeteler Rojava'da Kürt halkına saldırmaya devam ediyor.

3 Ekim günü akşam saatlerinde Hesekê ve Sifeya köy yolu üzerinde bulunan El-Senbil düğün salonuna yönelik intihar saldırısı düzenlendi.

ÖLÜ SAYISI ARTABİLİR

Hasekê Belediye Başkanı Muhammed Zaalan Ali tarafından yapılan açıklamada, en az 22 kişinin hayatını kaybettiği, 33 kişinin ise yaralandığı duyuruldu. Yaralılar arasında durumu ağır olanlar bulunduğu belirtilirken, ölü sayısının artabileceğini söyleyen hastane yetkilileri kan ihtiyacı olduğunu belirtti.

Dev-Genç 47 yaşında!

Türkiye’de devrimci gençlik hareketi tarihinde önemli bir yer tutan Dev-Genç’in 47. kuruluş yıldönümü olması vesilesiyle devrimci gençlik mücadelesi ve politik kitle örgütü ihtiyacı üzerine bir tartışma yapmak, böylesi bir tarihsel deneyimi günün ihtiyaçları üzerinden ele almak, dersler çıkarmak, Dev-Genç’in mirasına sahip çıkmanın biricik yoludur. Bu mirasa sahip çıkmak, Dev-Genç’i doğru ele almayı ve ileriye taşımayı gerekli kılmaktadır. Bir mirasa sahip çıkmak adına onu bir şablon olarak ele almak, nostaljik bir şekilde değerlendirmek, güncelle bağıni kuramamak esasında miraszedilik yapmak olur. Bunun da devrimci bir yaklaşım olmadığı açıktır.

GENÇLİK HAREKETİNE POLİTİK MÜDAHALE

Tartışmaya 9 Ekim 1969’da Dev-Genç’in kuruluşuyla başlamamak gerekir. Bu Dev-Genç’i yaratan koşulları göz ardı etmek anlamına gelir. Dev-Genç öncesi, 1965’te kurulan Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) ve onu da önceleyen fikir kulüpleri deneyimleri önemlidir. Her biri gençliğin ve gençlik hareketinin ihtiyaçlarını politik ve örgütsel olarak karşılama çabasının bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Zira tarihsel deneyim göstermektedir ki, bir araç olarak her örgütsel deneyimin temelinde politik bir bakış ve müdahale bulunmaktadır.

1950’lerde ilk ortaya çıkışında CHP ve DP arasındaki düzen içi taraflaşmada gençliği kazanma politik hedefinin bir aracına dönüşen fikir kulüpleri, 1960’larla beraber Türkiye’de sol düşüncenin yaygınlaşması, işçi sınıfındaki hareketlenmelerle birlikte gençlik içinde sosyalizm düşüncesinin tartışıldığı zeminler haline gelmiştir.

1965’te beş fikir kulübünden hemen hepsi TİP’in politik etkisi altındaki yaklaşık yüz yirmi gencin bir araya gelerek FKF’yi kurması günün gençlik hareketinin ihtiyaçlarına Türkiye İşçi Partisi’nin kendi parlamentarist, düzen içi sosyalizm bakışıyla politik bir müdahalede bulunma çabasıdır. Gençlik hareketinin o günkü düzeyi düşünüldüğünde bu müdahalenin hızla karşılık bulması, sosyalizmin dünyadaki prestiji ve dünyada gençlik hareketinin yükselişiyle de bağlantılıdır. SSCB’nin yalnızlığını kırması, Çin ve Küba devrimleri, Vietnam’da ABD’nin yenilgisi, Latin Amerika’da, Filistin’de yükselen hareketler gençliğin hızla politikleşmesine ve sosyalizm düşüncesine ilgi duymasına

Bu baskı koşullarına, savaş ve saldırganlığa, geleceksizliğe gençlik daha fazla boyun eğmeyecektir. Abluka daraldıkça patlama daha da büyük olacaktır. Bugün için yapmamız gereken devrimci hazırlıktır. Devrimci hazırlık da devrimci pratikten, politikardan ve örgütlenmeden bağımsız ele alınamaz.

vesile olmaktadır.

FKF’nin varlığı burjuva sosyalizmi sınırlarında dahi olsa gençlik için politik-örgütsel bir zemin anlamına gelmekteydi.

Bu zemin dünyadaki ve Türkiye’deki koşulların da etkisi ile gençlik tarafından hızla aşılıp devrimcileşerek 1969’da Dev-Genç’e evrildi. Bu evrilme elbette kendiliğinden değil, FKF içerisindeki devrimci unsurların TİP’in pasifist parlamentarist çizgisine karşı yürüttüğü politik mücadeleyle olanaklı oldu. FKF’nin 4. Kurultayı’nda Dev-Genç isminin alınması, tüzüğünden, ilkelerine kadar bir dizi değişikliğin gerçekleşmesi devrimci gençliğin, gençlik hareketinin ihtiyaçlarına yanıt verme ve onu devrime örgütlenme bakışının bir sonucuydu.

FKF’nin de, Dev-Genç’in de kuruluşu ne kendiliğinden, ne de tabandan gelen basınçla olmuştur. Öncü müdahalenin önemi açıktır. Ancak burada şunu da vurgulamak gerekir ki bu öncü müdahale, geniş gençlik kesimlerini kucaklama, politika temelli, taban örgütlenmelerini yaratma ve oralara dayanma bakışıyla gerçekleşmektedir. Keza Dev-Genç’in hızla kiteselleşmesinde gençlik hareketinin politik ve örgütsel ihtiyaçlarını karşılayacak bir zemine sahip olmasının önemli bir yeri vardır.

Ancak Dev-Genç’i yaratan bu politik ve örgütsel bakış ‘70’ler boyunca ve günümüze kadar maalesef ki ortaya konamamıştır. Bunda dar-grupçu, şabloncu bakışın büyük etkisi vardır. Politika temelli olmayan, gençliği özneleştirerek

öğrenci birliği bakışını hayata geçiremeyen her türlü deneyim gençlik hareketinin ihtiyaçlarına yanıt vermekten uzak kalmıştır.

Gençlik hareketinin ihtiyaçlarına yanıt vermek devrimci politik müdahaleden geçmektedir. Bu müdahaleye uygun örgütsel zeminin yaratılması, gençliğin bu zeminde özneleşmesi ve inisiyatif sahibi olması, gençlik üzerindeki cendereyi kırmanın biricik yoludur.

POLİTİK GENÇLİK ÖRGÜTÜ OLANAĞI

Genç komünistler de dahil bir dizi örgüt Haziran Direnişi’ne ve direnişte gençliğin rolüne atıflarda bulunuyor. Bu sebepsiz değildir. Gençliğin dinamizmi, potansiyeli ortadadır. Bu dinamizmi ve potansiyeli açığa çıkartabilmek, örgütleyebilmek gerekmektedir. Reformizmin, hayatı sınıf ilişkileri ekseninde ele alan, düzen sınırlarına hapsolan bakışı gençliğin önüne koyduğu politikaların da, örgütsel zeminlerin de düzen sınırlarında kalmasına neden olmaktadır.

Seçimler eksenli politikalar, cumhuriyetin kazanımlarına sahip çıkma iddiasının yön verdiği düzen içi aydınlanmacı bakış, laik-anti laik taraflaşması üzerinden salt AKP’yi hedef alan yaklaşımlar, Kürt sorununun düzen içi uzlaşma temelli çözümü eksenli politikalar bugün gençliğin önüne çıkartılmaktadır. Düzen sınırlarını aşmayan bu politik yaklaşımların karşılığı olan örgütsel zeminler de, pratikler de düzenin icazetine takılıp kalmaktadır.

Bugün OHAL’le beraber gençlik üzerinde daha da artan baskılar, geçtiğimiz

dönem gençliği hedef alan saldırılar, yasaklar, politik faaliyete yönelik engellemeler, uzaklaştırmalar, Kürt illerinde ve Ortadoğu’da tırmandırılan savaş ve saldırganlık, gençliği bu düzende bekleyen koyu geleceksizlik orta yerde durmaktadır. Düzenin gerici örgütlenmeler, cemaatler ve bir dizi derneklerle gerici gençlik içerisinde örgütlenmesi de cabası.

Bu ablukayı dağıtacak olan devrimci politikadır. Faşist baskılara ve gerici karşı “düzene karşı devrim” çağrısıdır. Geleceksizliğe karşı geleceğine sahip çıkma çağrısıdır. Bütün bunları gençliğin yaşamıyla bağıni kurmadan, bu düzende bir geleceğin olamayacağına ikna etmeden ve gençliğin inisiyatifini açığa çıkartacak örgütsel zeminleri yaratmadan yapamayız.

Genç komünistlerin öncülüğünde atılmış olan politik gençlik örgütü adımı önemli bir imkandır. Yukarıda bahsettiğimiz bakışın bir ürünüdür ve politik ve örgütsel bir araç olarak kullanılabildiğinde gerçek değeri açığa çıkacaktır.

Bu baskı koşullarına, savaş ve saldırganlığa, geleceksizliğe gençlik daha fazla boyun eğmeyecektir. Abluka daraldıkça patlama daha da büyük olacaktır. Bugün için yapmamız gereken devrimci hazırlıktır. Devrimci hazırlık da devrimci pratikten, politikardan ve örgütlenmeden bağımsız ele alınamaz.

Dev-Genç’in tarihsel deneyimi bize bunu göstermektedir. Aradan geçen 47 yıla rağmen Dev-Genç’in çağrısına kulak verelim.

R. U. KURŞUN

DGB: Ne kadar saldırırsanız saldırının boşuna!

Devrimci Gençlik Birliği (DGB), özel olarak DGB'lilerin gözaltına alınmasına, genel olarak da sermaye devletinin ilerici, devrimci güçlere yönelik saldırılarını tırmandırmasına ilişkin bir açıklama yayınladı.

Açıklamanın tamamı şu şekilde:

NE KADAR SALDIRIRSANIZ SALDIRIN BOŞUNA! ÖZGÜRLÜĞÜMÜZDEN VE GELECEĞİMİZDEN VAZGEÇMEYECEĞİZ!

Üniversitelerde yaşanan faşist baskıya, gericiğe, soruşturma terörüne, hak ve özgürlüklerin gaspına karşı direniş başlatan yoldaşlarımız iki gündür polis saldırısının hedefi oluyor.

Saldırıyorlar, çünkü gençliğin özgür-

lük ve gelecek mücadelesinden KORKUYORLAR!

Saldırıyorlar, çünkü bu sömürü ve yağma düzenine karşı hiç bir ses çıkmasın istiyorlar.

Bunun için ilerici-muhafız basın, yayın organlarını kapatıyorlar. Çalışanlarına işkence ediyorlar. En sıradan hak arama eylemini bile polis orduları ile boğmaya çalışıyorlar. İşçilerin grev ve direnişlerini yasaklıyorlar. Kamu emekçilerini "terör" demagojisi eşliğinde işlerinden ediyor, güvencesizliğe ve sözleşmeli köleliğe mahkum etmeye çalışıyorlar. Okullarımızdaki ilerici akademisyenleri görevlerinden uzaklaştırıyorlar.

Saldırıyorlar, çünkü KORKUYORLAR!

Sermaye egemenliğine dayalı bu düzen korkudan besleniyor. Kendi korkuları büyüdükçe bütün bir toplumu cendere-

ye almak için korku duvarlarını yükseltmeye çalışıyor.

Ancak beyhude bir çaba içerisindedir. Zira hiçbir zorbalık, gençliğin özgürlük ve gelecek özlemini boğamaz. Gençliğin geleceğe yürüyüşü asla engellenemez!

Bizim ideallerimiz, düşlerimiz ve gelecek özlemimiz sermayenin belirlediği sınırlara asla sığmaz.

Buradan bir kez daha sesleniyoruz;

Bizler geleceğiz! Evet bizler geleceğiz ve siz sömürücü asalaklar tarihin çöplüğündeki yerinizi almaktan kurtulamayacaksınız.

GELECEĞİZ, KORKULARINIZI BÜYÜTMEK İÇİN!

GELECEĞİZ VE DEĞİŞECEK DÜNYA!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

4 EKİM 2016

HHBAL'da kıyafet dayatmasına karşı eylem

Kartal Hacı Hatice Bayraktar Anadolu Lisesi'nde (HHBAL) okulların açıldığı ilk günden itibaren okul idaresi öğrencilere baskıları arttırdı. İdare okul kıyafetlerini giyme zorunluluğu getirdi ve giriş törenlerinde tehditkâr konuşmalar yaparak öğrencileri disiplin cezaları ile tehdit etti. Daha sonrasında tören bitiminde kontrol yaparak kıyafeti olmayan öğrencileri ayırıp 40 dakika boyunca bahçede bekleterek, numaralarını ve isimlerini alıp "Bir kere daha aynı isimler burada olursa disipline göndeririz" diye tehdit ettiler.

Sözlü tehditlerin yanı sıra forması olmayan bir öğrenciye tokat atılarak, sırada olmayan bir öğrenci saçlarından sürüklenerek, kapalı bir öğrenciye baskortüsünü de çıkarttırıp arama dayatılarak fiziki şiddet uygulandı. Sonrasında müdür yardımcılarını sınıfları gezerek okul kıyafetlerinin alınmasının zorunlu olduğunu, alınmazsa öğrencilerin okula alınmayacağını söyledi.

Geçtiğimiz günlerde de yine idare sınıfları dolaşırken bir DLB'linin bu duruma tepki göstermesinin ardından DLB'li-

yi müdür yardımcısının odasında 2 saat bekleterek tehditkâr konuşmalar gerçekleştirdiler.

Sabah gösterilecek tepkiden korkan okul idaresi İstiklal Marşı törenini iptal ederek, öğrencileri arka kapıdan okula aldı. Bunun üzerine bir grup liseli okul çıkışında İstiklal Marşı'nın okunmasının ardından alkışlarla ve "Üniformalar çöpe!" sloganlarıyla kılık-kıyafet dayatmasını protesto etti.

Öte yandan Devrimci Liseliler Birliği (DLB) ise hazırladığı bildiriyle okuldaki bu baskıcı uygulamaları teşhir ederek "tek tip" dayatmasına karşı mücadele çağrısı yaptı.

DGB'liler saldırıları İÜ'de protesto etti

İstanbul Üniversitesi'nde geçen dönem İŞİD saldırıları sonrası polis saldırısında kolu kırılan ve 1 ay uzaklaştırma alan DGB'li Buse Bayram için 5 Ekim günü Devrimci Gençlik Birliği (DGB) okul önünde basın açıklaması yaptı. Saat 13.00'te ana kapı önünde başlayan eylem öncesi sivil polisler, çekik kuvvet ve özel güvenlik alanı ablukaya aldı.

"POLİS-İDARE-ÇETELER BİRLİKTE SALDIRIYOR"

Yaşanan saldırıların toplum çapında hayata geçirilen baskılardan bağımsız olmadığı söylendikten sonra basın açıklaması Buse Bayram tarafından okundu.

Geçen sene faşist çeteler-okul idaresi-polis işbirliğinde yaşanan saldırılarla birlikte seçim dönemi bahanesiyle siyasal faaliyetin engellenmeye çalışıldığını belirten Bayram, birçok öğrenciye uzaklaştırma cezaları verildiğini belirtti. Uzaklaştırma karşıtı direnişinde iki gündür OHAL bahanesi ile gözaltı işlemi bile yapılmadan alıkonulduğunu söyleyen Bayram, saldırganlığın özgürlük ve gelecek mücadelesine duyulan korkudan olduğunu ifade etti. Bayram muhalif basına yönelik saldırıların, işçi direnişlerinin yasaklanmasının ve kamu emekçilerinin iş güvencesine dönük saldırıların da aynı çerçevede gerçekleştiğini vurguladı.

"SALDIRIYORLAR ÇÜNKÜ KORKUYORLAR"

Açıklamanın devamında Ortadoğu'da yürütülen savaşlara, göçmenlerin denizlerde katledilmesine, Kürt halkına dönük kirli savaşa ve hak arayışlarına saldırılara karşı sözlerini söylemeye devam edeceklerini belirten Bayram açıklamayı "Geleceğiz, korkularınızı büyütme için!" "Geleceğiz ve değişecek dünya!" diyerek sonlandırdı.

İKİ GÜN ARDARDINA SALDIRI

3 Ekim günü sabah saatlerinde direniş başlamak için İstanbul Üniversitesi önüne giden iki DGB'li gözaltına alınmıştı. DGB'lilerin telefonlarına ulaşamazken bölgedeki karakolları arayan avukatlara "burada yoklar" cevabı verildi. İlerleyen saatlerde gözaltına alınan DGB'lilerin Beyazıt Karakolu'nda tutuldukları öğrenildi. Gözaltındaki DGB'liler akşam saatlerinde ise serbest bırakıldı. Saldırı ertesi gün de tekrarlandı.

Kontra güçler "iş" (katliam) başında

Bahçelievler Katliamı

Sermaye devleti toplumsal mücadeleyi engellemek ve ilerici devrimci güçleri sindirmek için sistematik baskı uygular. Baskı ve saldırılarında kontra güçler sürekli olarak devrededir. Tıpkı Maraş, Çorum, Beyazıt, Gazi katliamlarında olduğu gibi. Tıpkı '90'lı yıllarda Kürdistan'da yükselen özgürlük mücadelesini engellemek için insanların domuz bağlarıyla "faili meçhul" cinayetlerle katledilmesi gibi. Suruç'ta, Ankara'da olduğu gibi. Bunları daha da arttırabiliriz. Çünkü kuruluşundan bu yana katliamcı bir devletle karşı karşıyayız.

İşte kontra güçlerin devreye sokulduğu katliamlardan biri de 38 yıl önce Ankara Bahçelievler'de gerçekleştirildi. 7 TİP'li (Türkiye İşçi Partisi) öğrenci katledildi. ODTÜ Elektrik Bölümü öğrencisi Serdar Alten, Ankara Devlet Mimarlık Akademisi öğrencisi Hürcan Gürses, Ankara İktisadi ve Ticari Bilimler Akademisi Gazetecilik Bölümü öğrencisi Efraim Ezgin, Hacettepe Üniversitesi İstatistik Bölümü öğrencisi Latif Can ve Hacettepe Üniversitesi İstatistik Bölümü öğrencisi Osman Nuri Uzunlar ve daha sonra eve gelen Faruk Erzan ve Salih Gevence faşistler tarafından 8 Ekim 1978'de katledildi. Serdar Alten, Hürcan Gürses, Efraim Ezgin, Latif Can ve Osman Nuri Uzunlar buldukları evde, Faruk Erzan ve Salih Gevence ise Eskişehir yolunda kurşuna dizilerek katledildiler.

O dönemde böyle bir katliamın gerçekleştirilmesi hiç de şaşırtıcı olmamalı. Çünkü o dönemde yükselen toplumsal mücadelede öğrenci gençlik de ön safalarda yerini almıştı.

VAHŞİCE GERÇEKLEŞTİRİLEN KONTRA KATLİAMI

7 TİP'linin kaldığı dairenin kapısının zilini çalıp kapının aralanmasından faydalanan eli kanlı faşistler, ellerindeki silahlarla salonda televizyon izleyen 5 üniversite öğrencisinin ellerini arkadan bağlayarak yüzüstü yere yatırılar. Faşistlerden ikisi ne yapmaları gerektiği-

ni sormak için dışarıda arabanın içinde bekleyen Abdullah Çatlı'nın yanına giderler. Çatlı evdeki öğrencileri pamuk ve eter kullanarak bayıltıp öldürme emrini vermiştir. Sonrasında eve dönülerek yerde yatmakta olan öğrenciler teker teker eter kullanılarak bayıltılmıştır. Bu sırada evdeki durumdan habersiz arkadaşlarını ziyarete gelen Faruk Erzan ve Salih Güvence faşistler tarafından Eskişehir yoluna götürülerek bir tarla kenarında katledilmiştir. Tekrar eve dönen katliam çetesi öğrencileri boğarak öldürmeye karar verir. Öğrencilerden birini boğarak öldürürler. Bu şekilde zor olacağını düşünüp diğer dört öğrenciyi de kurşunlayarak katlederler.

Faşistlerin telle boğarak öldürdüklerini düşündükleri Serdar Alten 9 gün komada kalır. Bu süre içinde Alten katilleri tarif eder, katliamda kullanılan aracın plakasını verir. Alten, 9 gün komada kaldıktan sonra 17 Ekim'de hayatını kaybeder. Böylelikle katledilenlerin sayısı 7'ye çıkmış olur.

DEVLET KATİLLERİ KORUDU/ KORUYOR

1996'da "çete-polis-devlet" işbirliğini açık bir şekilde gözler önüne seren Sursurluk kazasında ölen Abdullah Çatlı gibi eli kanlı faşistler bugüne kadar korundu, korunmaya devam ediyor. Hiçbiri gerçek anlamıyla cezalandırılmadı. Örneğin İbrahim Çiftçi cinayetin ardından serbest bırakıldı. Bahçelievler Katliamı'nın ardından adı savcı Doğan Öz'ün öldürülmesine karışan Çiftçi, bir kez daha ceza almadı ve MHP Genel Başkanlığı'na adaylığını koydu.

7 kez idam cezasına çarptırılan, firar eden ve 2004'te tahliye olan Haluk Kırıcı ise firar dayken Erzurum'da evlenmiş ve nikah şahitliğini dönemin Erzurum Valisi Mehmet Ağar yapmıştı. Bulduğu her fırsatta pişman olmadığını belirten ve Bahçelievler Katliamı davasında ifade veren Kırıcı, 7 öğrenciden 5'ini kendisinin 2'sini de Abdullah Çatlı'nın öldürdüğünü

söylemiş, "O günkü şartlarda inanmış biriydim. İliklerime kadar inanmıştım. Yüz kişi de gelse öldürecektim" ifadeleriyle gözünü kan bürüdüğünü dile getirmişti.

Tutuklu olan katiller de 2012'de AKP'nin çıkardığı yargı paketi ile serbest bırakıldı. Katillerden Osman Engin ise ancak 35 yıl sonra, 2013'ün Nisan ayında Adana'da yıllardır işlettiği çay ocağında yakalanabilirdi(!) ve "Vatan millet için yaptım, şimdi olsa yine yaparım, yaptıklarımın pişman değilim" dedi.

Sermaye devleti kendi varlığını sürdürebilmek için sürekli kontra güçleri kullanmaktadır. Devletin yönlendirdiği eli kanlı katiller pusuda Hrant Dink'i katlederek, Haziran Direnişi'nde Ali İsmail'i sokak ortasında tekmelerle öldürerek, Hasan Ferit Gedik'i kurşunlayarak, Suruç'ta, Ankara'da bombalar patlatarak, Kürdistan'da JÖH-PÖH adıyla katliamlar gerçekleştirerek, Hurşit Kültür'i gözaltın-

da kaybederek karşımıza çıkıyor. Bunlar ne ilktir, ne de son olacaktır. Katliamcılık sermaye devletinin özünde vardır.

Katliamlar ancak sermaye devletinin bir devrimle yıkılmasıyla son bulacaktır. Ve Nazım'ın sözleri en güzel cevap olacaktır onlara:

Günler ağır.

Günler ölüm haberleriyle geliyor.

En güzel dünyaları

yaktık ellerimizle

ve gözümüzde kaybettik ağlamayı:

bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp

gözyaşlarımız gittiler

ve bundan dolayı

biz unuttuk bağışlamayı...

Varılacak yere

kan içinde varılacaktır.

Ve zafer

artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar

tırnakla sökülüp

koparılacaktır.

Küçükçekmece'de Che anması

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) Küçükçekmece'de yaptığı etkinlikle Che Guevara'yı andı.

Buluşma Che Guevara'nın hayatının anlatılmasıyla başladı. Che Guevara'nın mücadeleye atılışı ve devrimci kimliğinin anlatıldığı konuşmada TBMM Başkanı

İsmail Kahraman'ın "eşkiya" söylemine karşı Che'nin neden sahiplenilmesi gerektiğine değinildi. Ardından Che Guevara'yı daha iyi tanımak ve anlamak için onu anlatan belgesel ya da film izlenebileceğine dair sohbet gerçekleştirildi.

Sonrasında okullarda yaşanan so-

runlardan bahsedildi. OHAL ve 15 Temmuz süreci ile birlikte okullarda öğrenciler ve öğretmen arasında bir taraflaşma yaratıldığından, darbe bahanesi ile her okulda gerici propaganda yapılmasından söz edildi. Kamu alanındaki "cadı avı"ndan bahsedilerek ilerici öğretmenlerin sahiplenilmesine vurgu yapıldı.

Etkinlikte, örgütlü mücadele üzerinde duruldu. Sömürü düzeninin ne

denli örgütlü işlediğinden bahsedilerek, liselilerin de örgütlü olmasının önemine dikkat çekildi.

Böylesi zamanlarda alanlarda faaliyet yürütmenin öneminden söz edilirken bir araç olarak fanzinlerin kullanılabilirliği konuşuldu ve buluşmanın sonunda farklı okullardan bir araya gelinerek fanzin çıkarılması kararı alınarak buluşma sona erdirildi.

Çocuklarımız değil, istismar güvencesinde!

Hukuk; bir sınıfın başka bir sınıf üzerinde egemenlik aracı olan devletin normlarını belirleyen yaptırımlara dayalı kurallar bütünüdür. Kurallar ve yaptırımlar ise bu devletin siyasal gücünü elinde bulunduran iktidarın anlayışı çerçevesinde şekillenir. Bir anlayışın "suç" saydığı bir diğeri "meşru" görebilmektedir. Anlayış farkları arasındaki çelişkilerin yanı sıra ihtiyaçlar çerçevesinde, yakın tarihimizde bizzat yaşadığımız gibi, aynı anlayışın kendi içerisinde dün "meşru" olanı bugün "yasa dışı" ilan edebildiği de ortadadır. Sonuç olarak birçok örnekte karşı karşıya kaldığımız, son derece kıvrak ve siyasal iktidarın anlayışına tabi bir "hukuk devleti" gerçekliği kapitalist sistemin insanlığa musallat ettiği belalardan biridir.

Kapitalist sistemin ideologları kağıtlar üzerinde kalmaya mahkum hukuk sistemlerinin açmazlarının farkında olarak uluslararası sözleşmelerle çelişkileri hafifletmeye ve özellikle her fırsatta ihlal edilen insan hakları noktasında belirli normlar getirmeye çalışmaktadırlar. Ancak emperyalist-kapitalist sistemin doğasıyla uyumsuz ve görünüşü kurtarmaya endekli bu çaba beyhude sonuçlar getirmektedir.

Son örneğini "çocuk istismarı" noktasında gördüğümüz bu aymazlık, hukuk sisteminin siyasal iktidarın elinde nasıl da bir oyuncağa dönüşmüş olduğunu göstermektedir.

GÜVENCE ALTINDA UYGULANAN ÇOCUK İSTISMARI

Öncelikle Türk hukuk sisteminde çocuk istismarına ilişkin yasalara bakalım: TCK'nın 103/1 maddesinde konuyla ilgili olarak şöyle denilmektedir: "*Çocuğu cinsel yönden istismar eden kişi, sekiz yıldan on beş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. Cinsel istismarın sarkıntılık düzeyinde kalması hâlinde üç yıldan sekiz yıla kadar hapis cezası verilir. Sarkıntılık düzeyinde kalmış suçun failinin çocuk olması hâlinde soruşturma ve kovuşturma yapılması mağdurun, velisinin veya vasisinin şikâyetine bağlıdır. Cinsel istismar deyiminden; a) On beş yaşını tamamlamamış veya tamamlamış olmakla birlikte fiilin hukuki anlam ve sonuçlarını algılama yeteneği gelişmemiş olan çocuklara karşı gerçekleştirilen her türlü cinsel davranış, b) Diğer çocuklara karşı sadece cebir, tehdit, hile veya iradeyi etkileyen başka bir nedene dayalı olarak gerçekleştirilen cinsel davranışlar*

anlaşılır."

Uluslararası arenada bir yaptırıma sahip olmayan bildirimler ve yaptırım özelliği içeren sözleşmelerde çocuk hakları tanımlanmış ve çocuk istismarına ilişkin düzenlemeler yapılmıştır. 1959 yılında Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından kabul edilen çocuk hakları bildirisiinden 54 maddeden oluşan Çocuk Hakları Sözleşmesi ve Avrupa Konseyi Çocukların Cinsel Sömürü ve İstismara Karşı Korunması Sözleşmesi'ne dek Türkiye'nin de taraf olduğu birçok hukuksal metin söz konusudur. Bunlardan Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin 34. maddesinde şu ifadeler yer almaktadır: "*Taraf devletler, çocuğu, her türlü cinsel sömürüye ve cinsel suistimale karşı koruma güvencesi verirler. Bu amaçla taraf devletler özellikle:*

a) Çocuğun yasadışı bir cinsel faaliyete girişmek üzere kandırılması veya zorlanmasını; b) Çocukların fuhuş ya da diğer yasadışı cinsel faaliyette bulundurulması; c) Çocukların pornografik nitelikli gösterilerde ve malzemede kullanılarak sömürülmesini önlemek amacıyla ulusal düzeyde ve ikili ile çok taraflı ilişkilerde gerekli her türlü önlemi alırlar." Devam eden maddede ise "*Taraf devletler, her ne nedenle ve hangi biçimde olursa olsun, çocukların kaçırılmaları, satılmaları veya fuhuşa konu olmalarını önlemek için ulusal düzeyde ve ikili ve çok yanlı ilişkilerde gereken her türlü önlemleri alırlar"* ifadeleri yer almaktadır.

Yasalar ve sözleşmeler bunları ifade etse de bugün dünyada ve Türkiye'de çocuklar cinsel istismarın ana karakterlerinden biri olmaya devam etmektedir. Denilebilir ki, çocuk istismarı yazılanların tersine adeta "güvence" altında uygulanmaktadır.

SÖZDE DÜZENLEME: DAHA FAZLA İSTISMAR, DAHA FAZLA ENSAR!

Uluslararası sözleşmeler ve TCK'nın ilgili maddeleri çocuk haklarını düzenleyip çocuk istismarına ilişkin normlar koysa da, bugün sermaye devletinin başında bulunan siyasal iktidarın dinci-gerici anlayışı bu normları kendi çizgisi dahilinde eğip bükmektedir. Dinci-gerici ideolojinin vakıflarının çocuk istismarında oynadığı başat rol ve yine dinci-gerici iktidarın politikaları sonucu topraklarından koparılan Suriyeli çocukların AFAD kamplarında uğradıkları tecavüz vakaları çocuk istismarının devlet eliyle gerçekleştirildiğinin somut kanıtlarıdır. Bunların yanı sıra dinci-gerici zihniyetin

kadın ve çocuklara bakış açısının getirdiği toplumsal çürüme ve yozlaşmayla birlikte çocuklara dönük tecavüz ve cinayet vakalarının arttığı da ortadadır. Anayasa Mahkemesi'nin (AYM) çocuk istismarı konusunda verdiği bir karar da işte bu zihniyetin hukukta kendi anlayışı çerçevesinde nasılda esnek davranabildiğini göstermektedir.

AYM, söz konusu 103. maddenin birinci fıkrasındaki "*15 yaşını tamamlamamış her çocuğa karşı gerçekleştirilen her türlü cinsel davranışın cinsel istismar sayılacağına*" ilişkin hükmü iptal etmiştir. Yüksek Mahkeme, bu tür davalara ilişkin yargılamada, her bir somut olayın özelliklerinin dikkate alınmasını ve buna göre ceza tayin edilmesini istemiştir. AYM, iptal kararı doğrultusunda yeni bir yasal düzenleme yapılması için hükümete 6 ay süre vermiştir; fakat herhangi bir düzenleme yapılmadığı takdirde yasa bu değişikliklerle beraber 13 Ocak 2017'de yürürlüğe girecektir. Somut olayın özelliklerini dikkate almak ibaresinin çocuklarda "rıza" aramak olduğu ise son dönem çocuk istismarı ve tecavüz davalarında öne sürülen "somut" özelliktir. AYM'nin karar gerekçesinde ifade ettiği gibi 2 yaşındaki bir bebekle 12 yaşındaki bir çocuğu aynı görmemek 12 yaşındaki çocukta "rıza" aramaktır. Bu anlayışın getireceği sonuç ise açıkça daha fazla istismar, daha fazla Ensar vakası olacaktır. Geçtiğimiz hafta, 12 yaşındaki bir çocuğa istismarda bulunması nedeniyle 16 yıl hapis cezası alan 73 yaşındaki bir şahsın söz konusu AYM düzenlemesi gerekçe gösterilerek serbest bırakılması, bunun ilk örneklerindendir.

SAVUNMA MEKANİZMASI: DEMAGOJİK AÇIKLAMALAR

Kendi koyduğu yasaları ve taraf oldu-

ğu sözleşmeleri açıkça ihlal eden Türkiye'ye dönük uluslararası tepkiler açığa çıkmıştı. Geçtiğimiz Temmuz ayında Avusturya ve İsveç medyasında konunun gündeme gelmesi üzerine AKP'li bakanlar adeta koro halinde açıklamalar yapmış, açıklamaları ise "yok böyle bir şey" minvalinde söylemlerin ötesine geçememişti.

Dikkat çekici bir biçimde sermaye devletinin sözcülerinin imdadına Doğan Medya grubu yetişmişti. Burjuvazinin has temsilcilerinden Doğan Medya, uluslararası alanda yürüttüğü çalışmalarla sermaye devletinin imajını korumaya çalışmıştı. Bu beyhude çabalar bir kez daha devlet-hukuk-medya arasındaki orantısız dolaylı bağı gözler önüne serdi.

AYM'nin "hukukta orantılılık" ilkesine dayandırılmaya çalışılan açıklamalardan çocuk haklarına güzellemelelere dek canhıraş verilen gayretin ardında ise saklayamayacakları çocuk istismarına ilişkin istatistikler bulunmaktadır.

ÇOCUKLARIMIZIN GELECEĞİ İÇİN...

Kapitalist sistemin geleceğimiz olan çocuklarımıza verebileceği bir şey yoktur. Çocuklarımızın haklarını savunan ve güvence altına aldığı iddia edilen tüm yasal hükümler ve taraf olunan uluslararası sözleşmeler birer kelime yığınından ibarettir. Bu köhne sistem çocuklarımıza yalnızca açlık, yokluk, ölüm ve tecavüz vermiştir. Çocuklarımızın gülüşleri donmuştur. Sebebi oldukları tüm kötülüklerin üzerinden bir çırpıda atlamak ve insanlığın akıl sağlığıyla oynarcasına bir aymazlıkla sözde çözümler üretmek kapitalist sistemin tarihe miras bırakacağı bir özelliği olacaktır.

Ve Lenin'in dediği gibi, çocuklarımızı bugünleri anlattığımız vakitler geldiğinde insanlık bu mirası lanetleyecektir.

1917 Ekim Devrimi göstermiştir ki işçiler ülke yönetebilir!

Kendi gücünün farkına varmayan işçiler hep söyleye gelirler "biz yönetemeyiz, bizim halkın ve devletin sorunlarının çözümüne aklımız ermez. Bizim görevimiz çalışmak, gerisiyle seçtiğimiz partiler ve devlet ilgilenir zaten!"

Peki ama gerçekten öyle mi? Birincisi bizim seçip sorunlarımızı çözmesini beklediğimiz partilerin ipi patronların elinde. Yani iktidarda sermaye sınıfı var. Dolayısıyla o hükümetler toplumun küçük bir kısmını oluşturan burjuva sınıfın çıkarları için çabalar. Ve onların çıkarı da toplumun çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçilerin çıkarları ile temelden zıttır. Böylesi bir iktidardan ezilenlerden yana bir şey beklemek saflık olur.

İşçiler devlet yönetemez mi? Elbette ki yönetebilir. Tarihte bunun en somut örneği 1917 yılında devrimci işçilerin kurmuş olduğu Sovyet Sosyalist İşçi İktidarındır. Toplumun çoğunluğu olan işçiler ve köylüler bürokratik burjuva devlet iktidarını zor yolu ile yıkmıştır. Toplumsal zenginlikleri elinde tutan bir avuç zengin mülküne el konulup toplumun mülkü haline getirilmiştir. Yerine işçi ve köylülerin kendi öz yönetim organı olan Sovyetler iktidarı kurulur. İşçiler ve köylüler Sovyetler sayesinde özneleşirler.

Siyasal iktidarın yönetimini eline geçiren işçi sınıfı, üretim araçlarını devletleştirerek kapitalist özel mülkiyete son verir ve böylece ekonominin yönetimi ve dolayısıyla kendi kaderi üzerinde gerçek söz ve karar sahibi olur.

Çarlık Rusya'sında yönetim üstten bürokratik bir biçimde hayat sürerken, Sovyet yönetimiyle beraber tabandan

örgütlenir. Tüm makam, mevki ve ayrıcalıklara son verilir. Tüm Sovyet görevlileri seçimle iş başına gelir, Sovyetlerde örgütlenmiş işçi kitlelerine karşı sorumlu olur ve istendiğinde görevden alınabilir. İşçi iktidarı, eski ayrıcalıklarına geri dönmemesi için görevlilerinin ücretlerini ortalama işçi ücreti düzeyinde tutar.

Kitlelerin her düzeyde siyasal yaşama katılması, belirleyici olması ve ayrıcalıkların ortadan kaldırılması, siyaseti profesyonel siyasetçilerin işi-mesleği olmaktan çıkarır. Böylece gerçek işçi iktidarı altında siyaset, kitlelerin günlük yaşamlarının bir parçası haline gelerek bir yaşam biçimine dönüşür.

Fabrika komitelerinin fabrika içinde inisiyatifini arttıktça, toplumsal yaşamın öteki alanlarında da ağırlığı artmaya başladı. Fabrika komiteleri giderek günlük yaşamda Sovyet iktidarı mekanizması-

nın temel nüvelerini oluşturdular. Örneğin, çalışma saatlerinin 8 saate düşürülmesi, çalışma koşullarının düzeltilmesi, maaşların artırılması, ücretlerin, gıda maddelerinin dağıtımı, işsizlere iş, evsizlere ev bulunması, zor durumda olanlara dayanışmanın yapılması, komünal mutfakların, çamaşırhanelerin, kreşlerin çalıştırılması, düğün, eğlence gibi sosyal faaliyetlerin örgütlenmesi, asayişin, adaletin sağlanması gibi işler hep fabrika komitelerine bakıyordu.

Görüldüğü gibi, işçi demokrasisinde kitleler Sovyetler vasıtasıyla, aşağıdan yukarıya işçi devletinin demokratik örgütlenmesine katılmakla kalmazlar, her aşamada onu belirlerler de. İşçi demokrasisinin üstünlüğü, kitlelere sadece yasama organını seçme hakkı veren ve diğer tüm yönetim süreçlerinin dışında tutan burjuva demokrasiden üstünlüğü buradan kaynaklanır. İşçi demokrasi-

sinin, burjuva demokrasiden binlerce kat daha demokratik ve üstün olduğu Ekim Devrimi ile doğrulanmıştır. Ekim Devrimi ve Sovyetler sayesinde insanlar artık "biz bir hiçiz" duygusundan kurtulmuştur.

Günümüz dünyasında sosyalist işçi iktidarının zengin deneyimi tüm parlaklığı ile işçilere yol göstermeye devam ediyor. İşçilerin önünde iki seçenek var, ya "biz yapamayız" deyip barbarlık içinde kölelikten kölelik beğenecekler. Ya da "işçi sınıfının ve tüm toplumun kurtuluşu sosyalist işçi iktidarındadır" diyerek toplumsal mücadele sahnesine çıkacaklar. Üçüncü bir yol yok...

İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!

Şan olsun Ekim Devrimi'ni yaratan Bolşevik partisine!

TRAKYA'DAN METAL İŞÇİLERİ

Korku köleliktir!*

Yaşamın her alanında sömürülen, horlanan, aşağılanan, yok sayılanlar hep ezilenlerdir. Peki ezilenler olarak yani dünyayı elleri ile yaratan biz işçiler, nasıl bir korku bataklığına saplanmış ve çıkmaz durumdayız?

Yıllardır içinde yaşadığımız bu sömürü düzeni hem bedenimizi hem de benliğimizi esir almış durumda. Beden esir olsa bile eğer benlik özgür ise o insan üretir, bedenini en azından özgür kılabilecek bir yol arar, çabalar, düşer ama yine kalkar. Bıkmadan usanmadan kurtuluşu arar. Ama bugün biz, işçiler olarak benlikleri korku ile esir alınmış köleleriz. Hiçbir çıkar yol aramadan bu çürümüş, kokuşmuş çıkarlar düzeninde yaşamaya

çalışıyoruz.

İş kazası geçirir, karakola götürülür, usta yanında diye iş yerinin suçlu olduğunu söyleyemeyiz. Çünkü hayatımızı elimizden alan işten atılmaktan korkarız, bir kolumuzu kaybetmiş olsak bile. Yani başımızda devletin tüm kademeleri boğazına kadar pisliğe batmıştır. Hırsızlık, soygun, yalan ve talan devleti, bizi ekonomik ve sosyal olarak bitirir ama devlete sesimizi çıkaramayız. Çünkü korkarız, devletle uğraşmak bizim gibi kölelerin ne haddine. Yani başımızda biri haksızlığa uğrar, sessimizi çıkarmayız; kendi köşemize çekilir sadece hayıflanır, izleriz. Aslında bunun ne kadar yanlış bir şey olduğunu bilmemize rağmen susmayı erdem haline getiririz. Korkularımız yanlış olanı bize doğru diye gösterir olmuş. İşçi arkadaşımız işten atılır

susarız, kendi ekmeğimize sahip çıkacağız diye işten atılmamak adına sesimizi çıkarmadan öylece bakarız. Sonra kendi kendimizi teselli ederiz her koyun kendi bacağından asılır diye. Çünkü kendimizi kurbanlık koyun yerine koyacak kadar korkarız. Kendi aramızda iş yerinde olan sorunlar konuşulurken her şey ağzımızdan bir çırpıda dökülür. Bu kadar sömürülüyoruz, o eksik, ücretimiz bu kadar az, iş güvenliği önlemleri alınmıyor vb. tüm sorunları sıralarız. Ama iş patronun ve temsilcilerinin karşısına çıkıp hakkımız olanı istemeye gelince birden patronun konuşmasını alkışlarız. Korku bizi esir almıştır, artık ikiyüzlü davranır olmuşuzdur.

İnsanlığımızı kaybediyoruz, bencilleşiyoruz, yalancı durumuna düşüyoruz. Korkularla yaşayarak her gün ölümü

tadıyoruz. İşte bugün bizleri suskun köleler yapan tam da bu korku illetidir. Beynimizi zihnimizi örümcek ağı gibi sarmış olan korku duvarlarıdır. Oysa ki karşılarında sindiğimiz, üretmeyen ama sadece tüketen bir avuç asalak. Biz işçiler emeğimizle yaratanlarız. Binaları, arabaları, uçakları, elbiseleri vb. yaparız. Ama karşısında korkudan diz çöktüğümüz patronlar ve onların devleti örgütlü. Bizler ise korkularımızdan kaynaklı örgütsüz ve dağınıyız. Bizler bir sınıfız, sömürü ve kölelik demek olan kapitalizme karşı mücadele etmek durumundayız. Proletaryanın büyük öğretmeni Karl Marx'ın dediği gibi, "Proletaryanın zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yok, kazanacakları bir dünya var!"

*Platon

ÇORLU'DAN BİR METAL İŞÇİSİ

İlk köle isyanı ve Spartaküs

"Heyecan; yoksul halkı ve köleleri ayaklandırmıştı. Bir gün evvel, açlık ve kin duygularının zincirden boşanmış gibi ortaya döktüğü o aşağılık güdüler, unutulmuştu artık. Ellerinde sancaklar sallıyor, mızrakları birbirine vuruyorlardı. Hele köleler, şehir meclisi kendilerine silah dağıttığından onları da böylece geçici olarak kılıç taşımaya layık özgür vatandaşlar mertebesine yükselttikten sonra, sevinçlerini zapt edemez olmuşlardı. Geçiciydi bu yükseliş, meclis onları yükselttiği gibi alçaltabilirdi de; olsun, yine memnundular."

Köleler ve yoksul halkın binlerce yıl önce yaşadıkları insanlık dışı yaşamı ve bunun karşısında isyanı seçenler, Arthur Koestler'in Spartaküs adlı romanında arı bir dille anlatılıyor. Macar asıllı yazar o günün toplumunu analiz ederek ekonomik, sosyal, felsefi yorumları ile kitabına başka bir zenginlik katmış. Tarihe ışık tutmak için en sıradan yaşlıları, çobanları, köylüleri kitabında bilgece konuşturmuş.

Özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla ezenle ezilenlerin mücadelesi de başlamış oluyor. O dönemde, Güney İtalya'da köleler ve gladyatörler çok ağır çalışma ve yaşam koşulları içindeler. Köleler, sahipleri için her türlü işi yaparken, yine köle olan gladyatörler savaş için hazırlanıyor. Şehirlerin en büyük eğlencesi olan gladyatör savaşları için yetiştiriliyorlar. O zamanlar zulüm ve zorbalık öyle boyutlardadır ki gladyatörler ya birbirleriyle ya da aç yabani hayvanlarla dövüşürülüyor. Sonuçta gladyatör ölüyor. İnsanlar eğleniyorlar.

Yazar o dönemin vahşetini ve devlet yönetiminin entrikalarını bütün yalınlığı ile ortaya koymuş. Sadece onunla da kalmamış aynı zamanda sınıflı toplumların

uzlaşmaz çelişmesini de anlatmış. Burada geçen olaylar, tarihin ilk köleci toplumunun yansımalarıdır. Örneğin köleler şehir meclisi tarafından öteki kölelere karşı silahlandırılıyorlar. Şehir şehir ilerleyerek köleleri özgürleştiren Spartaküs'ün ordusuna karşı da şehri korumak için silahlandırılıyorlar. O dönemde Roma mahkemelerinde avukatlık yapmış, daha sonra Spartaküs'e katılmış bir kişi, "Uzun bir süre karanlıkta kaldıktan sonra ışığa çıkanlar öylesine kör oluyorlar ki... İşte bunun için köleleri de silahtan arındırmanın en emin yolunun, bunların eline silah vermek olduğu anlaşılıyor" diyerek köleleri kendi çıkarları için kullanmanın yollarını aradıklarını belirtiyor.

O tarihte Spartaküs'ün orduları Roma'nın peş peşe gönderdiği orduları

yeniyor. Ancak üçüncüsünde diğer şehirlerden katılım azalıyor, yağmacı gruplarla düzenli bir topluluk kurmak isteyenler arasında anlaşmazlıklar çıkıyor ve ayrılıyorlar. Spartaküs'ün ordusu kuşatılıyor. Bütün güçlerini ortaya koyuyorlar. Az sayıda aç ve bitkin düşmüş ordu kahrmanca çarpışıyor. Kuşatma anında gemilerle Girit Adası'na kadın ve yaşlıları göndermek istiyorlar. Ancak parayı önceden alan korsan kaptan kaçıp gidiyor.

O zaman da Spartaküs ve isyancı köleler bir kırmızı bayrak asıyorlar çadırlarının üstüne. O firar edip ordular kuran gladyatör ve sırtından kırbaç eksik olmayan kölelerin öfkesi öyle büyük ki güçlü şehir ordularına karşı özgürlük savaşı veriyorlar. Ne var ki yenilgi iç anlaşmazlıklarla geliyor. Ve nihayet trajik son geliyor.

Yüzlerce köle savaşta katlediliyor, kalanlar çarpmıha geriliyor.

Ama Spartaküs ismi hala yaşıyor. Önemli olan cüret etmek. Zulmün olduğu yerde isyanın meşruluğu, ezilenler adına bizlere şanlı bir tarih sayfası bırakıyor.

Nasıl ki o günlerde olaylar kendi kahramanlarını çıkarıyorsa bugün de böyle. Dönemin kölelerini ayaklandıran öncü Spartaküs'ümüz tarih sahnesinde yerini aldı.

Tarih ezilenlerin ezenlerle savaşımının tarihi ve bizlere onlarca deneyim bırakıyor. Spartaküs sadece yazılara değil aynı zamanda pek çok filme de konu olmuş. Derslerle dolu bu kitabı okumanızı ve filmlerini izlemenizi tavsiye ediyorum.

ÜMRANIYE'DEN BİR İŞÇİ

Bizi kurtaracak olan mücadeledir!

Kayseri'de organize sanayi cehenneminde çalışıyorum. Her yıl biz işçilerin hali daha da kötüye gitti. Sömürüldük, aşağılandık, küçük düşürüldük, hakarete uğradık, iş cinayetlerinin kurbanı olduk. Biz ürettikçe refahımız artacağına sefaletimiz büyüdü. Onurumuzla yaşayan biz işçiler, bu ülkenin ezilenleri 15 Temmuz'da ve tüm savaşlarda can verdik. Bir bakın 15 Temmuz'da can verenlerin ekseriyeti gariban halk çocuklarından oluşuyordu. Haksız kazançla semiren asalak patronlar ise ortada gözükmüyorlar.

Kayseri'de çalışan tüm işçiler gibi

ben de evime ekmek götürmek için çabalıyorum. Bütün baskılara, sömürüye, olumsuzluklara rağmen çocuklarımla geleceği için çalışıyorum, alınteri döküyorum. Bizim bunca sıkıntı içinde olmamızın nedeni birliğimizin olmamasıdır. Patronların semirdikçe semirmesinin nedeni çıkarları için birleşmeyi bilmelerinden kaynaklanıyor. Bizleri hayatın her alanında bölmek için çaba gösteren patronlar, iş yerlerinde de birliğimizin önüne geçmek için bölücülük yapıyorlar. Kürt-Türk, Alevi-Sünni diyerek bizleri ayrıştırıyorlar.

Patronlar bölmek zorundalar. Böl-

mezlerse biz işçileri istedikleri gibi yönlendiremezler. Biz işçiler bölücü patronlara karşı hayatın her alanında ekmeğimizi büyütme, insanca yaşamak için birleşmeliyiz. Bilinçli olmadığımız, aramızda birliğimizi tesis etmediğimiz için bazı işçi arkadaşlar patronun gücünden korkuyor, onun güvenini kazanmak için yanı başındaki arkadaşına ihanet edebiliyor.

Patronlar bizim birlik olmamızdan korkuyorlar. Çünkü birleşirsek sömürü düzenleri bozulur. Villalardaki şatafatlı yaşamları son bulur. Patronlar o kadar zalimler ki, yasalardaki işçilerin lehine olan ne varsa onu yok etmek istiyorlar. Var olan patron partileri de, meclisteki

milletvekilleri de patronların rahatı için mesai yapıyorlar. Kölelik yasasını çıkardılar. Yetmedi, şimdi de kıdem tazminatımızı gasp etmek istiyorlar. Güya kıdem tazminatlarımız fona devredilecek. İşçi kardeşlerim bu fonlar hep zenginler için kuruldu. En son işsizlik fonu kurdular. Fonda kaynak büyüdü. İşsiz kalan işçilere kullandırmadıkları fonu patronlara peşkeş çekmek için kullanıyorlar.

Biz mücadele ettikçe patronlardan haklarımızı almanın yolu açılır. Kayseri İşçi Birliği bunun için var. Memleketin her yerinde, birleşmeli, örgütlenmeli emeğimizi korumak için harekete geçmeliyiz.

KAYSERİ'DEN BİR METAL İŞÇİSİ

Ankara Katliamı'nın 1. yılı

HESABINI

iŞÇİ VE

EMEKÇİLER

SORACAK!

